

Orman ve Av

Yıl: 2014 / Kasım - Aralık / Sayı:6

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ
TARAFINDAN İKİ AYDA BİR YAYIMLANIR.

Yıl: 2014 | Kasım - Aralık | Sayı: 6 | Cilt: 92 |
ISSN 1302-040X

**TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ ADINA
SAHİBİ**

GENEL BAŞKAN
Fevzi KALELİ

**SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Nihat ÖZ**

EDİTÖR
Prof. Dr. Sezgin ÖZDEN
ozden@karatekin.edu.tr

YAYIN KURULU
Prof. Dr. İsmet DAŞDEMİR
Prof. Dr. Oktay YILDIZ
Doç. Dr. Cihan ERDÖNMEZ
Yrd. Doç. Dr. Nimet VELİOĞLU
Dr. Metin KARADAĞ
Dr. Ufuk COŞGUN
Dr. Erdal ÖZÜDOĞRU

Hüseyin AYTAÇ
İlhan TAŞ
Hülya KILIÇ
Yasemen BİLGİLİ
Bilgilendirmek amacıyla üyelerimize
ücretsiz dağıtılır.

YÖNETİM YERİ:
TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ
TUNA CAD. NO: 5 06410 KIZILAY/ANKARA

TEL-FAKS
0312 433 84 13

www.ormancilardernegi.org

ormancilarder@ttmail.com

**BASKI
DÖNMEZ OFSET**

GRAFİK TASARIM
Güngör GENÇ

KAPAK FOTOĞRAFLARI
Süleyman ALKAN

Editörden

Prof. Dr. Sezgin ÖZDEN

Derneğimizin 90. yaşını çeşitli etkinliklerle, üyelerimizin ve halkımızın katılımıyla coşkuyla kutladık. Düzenlediğimiz etkinliklere bazı üyelerimiz rağbet göstermese de katılan üyelerimizin bilinçli katkıları bizleri çok sevindirdi. Derneğimizle ne kadar övünsek azdır. Ülkemizde hiçbir örgüte nasip olmayan bir geçmişi, tarihi ve ormancılığımızın daha ileri gitmesi için gayretleri hepimize bir parçası olduğumuz için gurur veriyor. Kurulduğu 1924'ten günümüze kadar emeği geçen herkese minnet borçluyuz. Bu minnetin karşılığını ancak Derneği daha ileri götürerek bir nebze olsun ödeyebiliriz. Bunun için tüm üyelerimizin bu gururu paylaşması, Derneğin etkinliklerine destek vermesi ve geleceği birlikte inşa etme görevi ve sorumluluğu vardır. Derneğimiz gibi mesleğimiz de ülkenin en eski mesleklerinden birisidir. Her ne kadar günümüzde mesleğimizi üst düzeyde temsil edenler bunun farkında olmasalar da, meslek bilinci ve dayanışması oluşmuş nadir mesleklerden birisidir. Mesleğimiz ve Derneğimizle gurur duyuyoruz.

Genel seçim sürecine girdiğimiz şu günlerde doğal kaynaklar ve özellikle ormanlar üzerinde baskının daha da artacağını görmek için kâhin olmaya gerek yok. İlk olarak 14 Mayıs 1950 seçimlerinden önce ormanları seçim malzemesi yapmaya başladık; bu amaçla 4785 sayılı yasayla devletleştirilen ormanları geri iade ettik ki bu tam anlamıyla bir seçim yatırımıydı. Sonraki her hükümet her seçim döneminde aflar çıkararak, tapular dağıtarak, orman yağmasını görmezden gelerek bu katliama ortak oldular. Ancak, günümüzde gördüğümüz yıkımı hiçbir dönemde görmedik. Bunun nedenlerinden birisi de demokratik rejimlerin olmazsa olmazı sivil toplum örgütlerinin etkisizleştirme gayretleridir. Sivil toplum örgütlerini susturmak için yönetmelikleri değiştiren, müfettişleri görevlendiren bir yönetimle karşı karşıyayız. Mesleğimizin öncü örgütleri TOD ve OMO'nun üzerinde de büyük baskı var ve görünen o ki bu baskı önümüzdeki dönemde daha şiddetli şiddetlenecek. Bir ve birlik olup meslek örgütlerimizi savunmanın zamanıdır. Tüm üyelerimiz ve meslektaşlarımızın öncelikli görevidir bu. Doğaya rağmen kalkınma olmaz. Olur diyenlerin sonunu dünya tarihine bakanlar açıkça görür. Batı, bu acı dersi yaşayarak aldı ve doğal kaynaklarını gözü gibi koruyor. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek var mı? Tarihten ders alınmadığı sürece tekrardan ibaret olmaya devam edecektir.

İçindekiler

Editörden	1
Başyazı	2
Danışma Kurulu Toplantısı	4
90. Kuruluş Yıldönümü Etkinlikleri	6
Denizli Temsilciliği Etkinlikleri	9
Bursa Temsilciliği Etkinlikleri	10
Karikatür Yarışması Sonuçları	12
Okçuluk Masterlar Türkiye Şampiyonası	18
Çin Wuhan Eyaleti Orman İşletmesi Yetkililerinin Ziyareti	19
Mirela TULIK Derneğimizi ziyaret etti	20
İki Nefes Bir Yürek	22
Rotasyona Karşı Hukuk Zaferi	23
2015 Dünya Ağaç Günü Etkinliklerinin Türkiye'de yapılması için Odunpazarı Belediyesi ile üçlü protokol imzalandı.	24
Solfasol Dergisinde Derneğimiz Hakkında Çıkan Yazıya Cevap	25
Tarık Barbaros Pilevne ile Söyleşi	27
Dağlar ve Zeybekler	37
Robot Hizmet Ediyor Olmaktan Onur Duyar	41
2014'te Kaybettiğimiz Meslektaşlarımız	44
AZİZ ÇAĞLAYAN Abimizi Uğurladık	46
Derin ve Sessiz Adam	47
Ömer Tuncay ÖZGÖKMEN'in Ardından	48
Yitirdiklerimiz	49

Fotoğraf: Arif TERZİOĞLU

Başyazı

Fotoğraf: Güngör GENÇ

Doğanın korunması, yaygın olarak sanıldığığının aksine, çevre kirliliğinin gündemi meşgul etmeye başlamasıyla ortaya çıkmış bir konu değildir. Doğa korumanın şimdiki değerlendirmelerden farklı olarak kutsal alanların ve bazı hayvanlar ile yaşam alanlarının korunmasıyla başladığı söylenebilir.

Hızla artan nüfus ve buna bağlı talep çeşitliliğinin doğal kaynaklar üzerinde oluşturduğu baskılar, plansız ve sağlıksız büyüme ve ortaya çıkardığı çevre sorunları, insanoğlunu, bu kaynakların tahrip edilmeden gelecek kuşakların ihtiyaçlarını da karşılayabilmesini sağlayacak yönetim arayışlarına itmiştir.

Dünyada doğa koruma geçmişi çok eski zamanlara dayansa da şimdi kullanılan kimi kavram ve uygulamaların kökeninin 19. Yüzyıl başlarına dayandığını söyleyebiliriz. Süreç içinde dünyanın çeşitli yerlerinde değişik amaçlarla çok sayıda ‘koruma alanı’ belirlenmiş, ama büyük çoğunluğu, modern çağın değerlendirmelerinden uzak, kaynak amaçlı koruma şeklinde olmuştur.

19. yüzyıl içerisinde orman varlığının korunması için bazı girişimler olmuş ve yasal önlemler alınmıştır. Ancak bu önlemlerin alınmasında doğal dengeyi korumadan çok, ormanlardan daha fazla yararlanma düşüncesi ağır basmıştır.

1858 yılında çıkarılan Arazi Kanunnamesinde toprak mülkiyeti konusu ele alınarak, toprakla ilgili hukuksal karışıklığa son verme amaçlanmıştır. Arkasından, 1870 yılında “Orman Nizamnamesi” çıkarılarak, ormanlardan gelişti güzel yararlanma kontrol altına alınmaya çalışılmıştır .

1937 tarihinde 3116 sayılı Orman Kanunu çıkarılmış bu sayede ormanlar ilk kez yasal zemine kavuşturulmuştur. Yasa ile orman tarifi, sınırlandırılması, planlanması, işletilmesi vb. konular belirlenmiştir. Daha sonra 5 Mayıs 1937 tarihinde kabul edilen 3167 sayılı “Kara Avcılığı Kanunu”(2003- 4915 s.), 1956 tarih ve 6831 sayılı Orman Kanunu yürürlüğe girmiştir.

1982 Tarihinde kabul edilen T.C. Anayasası’nın 63. Maddesi ile; Devletin, tarih, kültür ve tabiat varlıklarının ve değerlerinin korunmasını sağlayacağı, bu amaçla destekleyici ve teşvik edici tedbirleri alacağı hükümleri getirilmiştir. 169, 170

md.leri ile de ormanlar güvence altına alınmıştır

1983 tarih ve 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu'nda doğa koruma ile ilgili daha yeni ve daha geniş içerikli yasal düzenlemeler yürürlüğe konmuştur.

Bugün doğal ve kültürel kaynakları korumak üzere çeşitli koruma yöntem ve sistemleri geliştirme çabaları artarak sürmektedir.

Özellikle 1900'lü yıllarda koruma yöntemi ve belirleme üzerine çok sayıda toplantılar yapılmıştır. Bu toplantılar ve arayışlar sonunda birçok kuruluş ve statüler ortaya çıkmıştır.

Türkiye birçok uluslararası kuruluşa üye olmuştur. (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Teşkilatı –UNESCO, Uluslararası Tabiat ve Tabiat Kaynaklarını Koruma Birliği -IUCN, Dünya Doğa Vakfı-WWF, Avrupa Konseyi- Center Naturopa, Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü-UN-FAO, Uluslararası Bitki Gen kaynakları kurumu -IBPGR, Milletlerarası Anıtlar ve Sitler konseyi- ICOMOS)

Bunların yanı sıra, doğa koruma açısından Türkiye uluslararası düzeyde taahhütlerde de bulunmuştur. (Kuşların Korunmasına ilişkin Uluslararası Sözleşme, Paris-1966, Akdeniz'in kirlenmeye karşı Korunması hakkındaki Sözleşme-1980, Dünya kültürel ve Doğal Mirasının korunmasına Dair Antlaşma-1983, Avrupa'nın Yaban Hayatı ve Yaşama Ortamlarının Korunması Sözleşmesi- Bern-1984, Akdeniz'de Özel koruma Alanları Protokolü / Cenova Protokolü-1986, Avrupa Ormanlarının Korunması Bakanlar konferansı- Strasburg Toplantısı- 1991, Çevre ve Gelişim için Rio Deklarasyonu-1992, Gündem 21-1992, Helsinki Süreci-Avrupa Ormanlarının korunması ikinci Bakanlar konferansı- 1991, Su kuşları Yaşama Ortamı Olan, Uluslararası Öneme Sahip Sulak Alanların Korunması/Ramsar Sözleşmesi- 1994, Yokolma Tehlikesi Altındaki Bitki ve Hayvan Türlerinin Uluslararası Ticaretine ilişkin Sözleşme / CITES-1996, Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi -1996, Çölleşme ile Mücadele Sözleşmesi -1998, Avrupa Peyzaj sözleşmesi – 2003, İklim Değişikliği Sözleşmesi – Kyoto Protokolü -2009)

Türkiye'nin uluslararası süreçte taraf olduğu sözleşmeleri ve Avrupa Birliği uyum sürecinde yüklendiği taahhütleri yerine getirmesi ve hayata geçirmesi için gerekli yasal temeli oluşturma çalışmalarına önem vermesi yasal alt yapının sağlıklı hale getirilmesi önem arz etmektedir.

Ancak bu amaçla hazırlanan "Biyolojik Çeşitlilik Yasa Tasarısı" incelendiğinde Bakanlık izin verdiği takdirde "telafi edici tedbirler almak kaydıyla" her türlü faaliyet yapılabilir gibi biyolojik çeşitliliği korumak yerine, koruma alanlarında doğayı tahrip edebilecek yatırımları artıracak ifadeleri görüyoruz. Özellikle "sürdürülebilirlik", "koruma kullanma dengesi", "üstün kamu yararı" ve benzeri kavramlar esnek ifadeler içeriyor. Bunlar gerekçe gösterilerek koruma alanlarında yapılmaması gereken birçok yatırımın önünü açabilir. Koruma altına alınan alanlarda türlerin sürdürülebilir şekilde devamının sağlanması için telafi edici tedbirler dâhil her türlü tedbir alınmak şartı ile izin ve irtifak hakkı tesis edilebilir. Tabiatı koruma alanlarında ve diğer koruma alanlarının mutlak koruma bölgelerinde dahi telafi edici tedbirler alınmak kaydıyla izin ve irtifa hakkı tesis edilebilir.

"Biyolojik çeşitlilik yasa tasarısının sözü edilen olumsuzluklardan arındırılması için ilgili tüm kamu kurum ve kuruluşları, sivil toplum örgütleri, üniversiteler vb. kurumların görüşleri dikkate alınarak yeniden düzenlenmeli, doğa korumada boşluk yaratılmamalıdır.

Derneğimiz, Doğa koruma ve özellikle ormanların korunması için dün olduğu gibi bugün de çalışmalarına devam etmektedir. 90 yıllık birikimi ile bu alanda atılacak her türlü çalışmaya katkı vererek faaliyetlerine devam edecektir.

Tüm meslektaş ve üyelerimizin yeni yılını ve derneğimizin 90. yılını içtenlikle kutlar, saygılar sunarız.

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ
YÖNETİM KURULU

TOD 54. Dönem Danışma Kurulu Toplantısı 10-15 Kasım 2014 / Antalya

Türkiye Ormancılar Derneği Yönetim, Onur, Denetleme, Bilim ve Yayın Kurulu ile Eko-Turizm Kolu, Marmara, Batı Akdeniz Şubesi Yönetim Kurulları, Temsilcilikler ve Dernek üyesi katılımcılar ile gerçekleştirilen 54. Dönem Danışma Kurulu Toplantısı 10-15 Kasım 2014 tarihleri arasında Belek/ANTALYA'da gerçekleştirilmiştir.

Toplantının 1. gününde, Dernek Yönetim Kurulu tarafından geride kalan 2,5 yıllık görev süresi içerisinde yapılan faaliyetler ve etkinlikler danışma kurulunun görüşlerine sunulmuştur. Yapılan sunuşun ardından katılımcılar tarafından değerlendirilmesi yapılmıştır.

Toplantının 2. gününde, Onur Kurulu, Denetleme Kurulu, Bilim Kurulu, Yayın Kurulu, Eko-Turizm Kolu, Marmara, Batı Akdeniz Şubesi Yönetim Kurulları ve Temsilcilerin faaliyetleri ve etkinlikleri danışma kurulun görüşlerine sunulmuştur. Sunuşların ardından katılımcılar tarafından değerlendirilmesi yapılmıştır.

Toplantının 3. gününde TOD Batı Akdeniz Şubesinde hazırlanan Prof. Dr. Uçkun GERAY'ı An(la)ma etkinliği düzenlenmiştir. Prof. Dr. Uçkun GERAY'ın bilimsel çalışmaları ile özellikle ormancılığımıza getirdiği yeni yaklaşımlar ve katkıları sunulmuştur.

Toplantının 4. gününde, 54. Dönem etkinlik ve faaliyetlerin değerlendirilmesi, ilgili kanun ve yönetmelikler, tüzük ve stratejik plan kapsamında 55. Dönem yönetim kurulu, şubeler, temsilcilikler ve derneğin diğer kurullarından beklentiler belirlenmiştir. Türkiye Ormancılar Derneği 54. Dönem Danışma Kurulu Toplantısı Sonuç Bildirgesi hazırlandıktan sonra toplantı sona ermiştir.

Türkiye Ormancılar Derneği'nin 90'ıncı Kuruluş Yıldönümü Düzenlenen Çeşitli Etkinliklerle Kutlandı.

26 Aralık 2014 günü TOD Genel sekreteri Hüseyin ÇETİN'in açılış konuşması ile başlayan etkinlikler kapsamında;

- Doğa korumada idari ve yasal altyapı
- Ormancılık ve meslek etiği

Konulu paneller düzenlenmiştir. Derneğimizce düzenlenen Doğa Koruma konulu Karikatür yarışması ödül töreni düzenlenmiştir.

Doğa Korumada İdari ve Yasal Altyapı Paneli

Oturum başkanlığını derneğimiz II. Başkanı A.Hüsrev ÖZKARA'nın yaptığı panelde;

- Orman Y. Müh. Nihat ÖZ- Doğa Koruma Tarihi –Korunan Alanlarda İdari ve Yasal Altyapı,
- Ziraat Y. Müh. Osman ERDEM- Biyolojik Çeşitlilik Yasa Tasarısı, Konularında sunum yapmışlardır.

Ormancılık ve meslek etiği paneli

Oturum başkanlığını Maden Y. Mühendisi İsmail ŞENEL'in yaptığı panelde

Prof. Dr. Ahmet İNAM, Makine Y. Müh. Kaya GÜVENÇ, Orman Müh. Salih USTA ve Maden Müh. İlker ERTEM tarafından Mühendislik Davranış İlkeleri ve Ormancılık Meslek Etiği konularında sunumlar yapılmıştır.

27 Aralık 2014 günü TESİŞ Sendikası Konferans Salonunda yapılan ikinci etkinlik TOD Başkanı Fevzi KALELİ'nin açılış konuşması ile başlamıştır. Etkinlikler kapsamında;

- Türkiye'nin Kalkınma Politikaları ve Sürdürülebilirliği
- Türkiye için Doğayı Ötekileştirmeyen Alternatif bir İnsani gelişme Mümkün mü? konulu paneller düzenlenmiştir.

Türkiye'nin Kalkınma Politikaları ve Sürdürülebilirliği Paneli

Oturum başkanlığını Prof.Dr.Sezgin ÖZDEN'in yaptığı Açılış panelinde;

Prof. Dr. Korkut Boratav- Türkiye'nin Kalkınma Sorunları (Bir Kısa Tarihsel Ekonomi-Politik Değerlendirme) ve Prof. Dr. Nesrin Algan- "Büyüyen" Türkiye'nin Çevre ve Doğa Koruma ile Sınırı

Oturum Başkanlığını Prof. Dr. Ünal Akkemik'in yaptığı Enerji ve Su konulu

1.Oturumda

Çevre Müh. Deniz Gümüşel- Hangi Enerji, Ne için/Kimin için Enerji?

Dr. Necdet Pamir- Türkiye'nin Enerji Stratejileri: Sürdürülebilir mi, Süründüren Stratejiler mi?

Dr. Oğuz Kurdoğlu- Enerjinin, Suyun ve Doğanın Ticarileşmesi Üzerine Değerlendirmeler

Oturum Başkanlığını Prof. Dr. Aynur AYDIN'ın yaptığı Kentleşme ve Ulaşım konulu

2.Oturumda

Doç. Dr. Osman Balaban- Türkiye'de Hız Kesmeyen Kentleşme ve Ekonomisi

Prof. Dr. Ünal Akkemik- "Yeni Türkiye"nin Mega Projeleri: İstanbul'un Orman Ekosistemi Üzerine Etkileri ve Çözüm Önerileri

Orm.Y.Müh. Ahmet Demirtaş- Atatürk Orman Çiftliği'nden Kaçak Saray'a

Türkiye için Doğayı Ötekileştirmeyen Alternatif bir İnsani Gelişme Mümkün mü? Paneli

Oturum başkanlığını Prof. Dr. Fikret Başkaya'nın yaptığı kapanış panelinde

Dr. Ümit Şahin- Küresel Ekolojik Kriz Işığında Yeni Kalkınma Modelleri Tartışmaları

Doç. Dr. Cihan Erdönmez- Küresel İklim Değişikliği, Gıda ve Su Güvenliği Perspektifinde Sürdürülebilir Kalkınmadan Sürdürülebilir Yaşama Türkiye İçin Bir Yol Haritası

Konulu sunum yapmışlardır.

Karabük il sınırları içindeki Yenice ormanlarının korunmasına yönelik olarak hazırlanan eğitim seti, Türkiye Ormancılar Derneği Denizli Temsilciliğince, Denizli Ticaret Borsası Ortaokulu, TED Denizli İlköğretim Koleji ve Pamukkale Eğitim Vakfı (PEV) sınıf öğretmenleri ve öğrencilere dağıtıldı.

Bursa Temsilciliği Panel Düzenledi

Kemalettin GELDİ
Abdullah ARSLAN

Panelde Kömür Yakıtlı Termik Santralın İnsana ve Doğal Hayata Etkileri Değerlendirildi

Panelistler: Prof. Dr. Doğan KANTARCI, Doç. Dr. Alparslan TÜRKKAN, Bursa İKK Sekreteri Remzi ÇINAR,

Oturum Yöneticisi: Orman Yüksek Mühendisi Kenan ALPACAR

Bursa Temsilciliğinin, 2014 programında Uludağ'la ilgili bir panel düzenlemek vardı. Uludağ'daki Milli Park Uygulamaları, sonuçları ve geleceği tartışılacaktı. Ancak; Bursa'nın Demirtaş Organize Sanayi (DOSAB) alanı içine *kömür yakıtlı termik santral* yapımı teşebbüsü öğrenildi. Uludağ'ın bitki örtüsünü etkilemesi muhtemel bu girişimin, Uludağ'ın geleceğini tümenden karartma riski hakkında farkındalık yaratma görevinin daha bir önem kazanması üzerine, KÖMÜR YAKITLI TERMİK SANTRALIN İNSAN VE DOĞAL HAYATA ETKİLERİ konusu seçildi.

Panelin Organizasyon aşamaları:

Temsilcilik, panelin düzenlenmesi hususunda Bursa'daki üyelerinden destek almak üzere, bir toplantı düzenledi. Panel düzenleme kuruluna, Kenan ALPACAR, Şerafettin BAYRAKTAR, Cemal TÜREYEN, Serdar ALİM, Kemalettin GELDİ ve Abdullah ARSLAN seçildiler.

Kömür yakıtlı Termik santralin çevre ve doğal hayata etkilerini, Prof. Doç. Dr. Doğan KANTARCI'nın, insan sağlığına etkilerini, Doç. Dr. Alparslan TÜRKKAN'ın, yakıt türlerine göre teknolojileri, olası işletme sorunları ve DOSAB'ın enerji gereksinimi açısından kömür yakıtlı termik santralin irdelenmesini de Bursa İKK Sekreteri Remzi ÇINAR'ın sunması kararlaştırıldı.

Panelistlerle ayrı ayrı görüşülerek bu husustaki hassasiyetler anlatıldı. Hepsi de panele destek verecekleri vaadinde bulundular. Panelin yönetimini Sayın Kenan ALPACAR'ın yapması kararlaştırıldı. DOSAB'ta kömür yakıtlı termik santrale HAYIR platformuna TOD adına destek verildi. Yürütme Kurulunda yer alındı. Panel için, Bursa Akademik Odalar yerleşkesindeki büyük salonunun tahsisi sağlandı. Panelist ve salon tahsis gününe göre 06 Aralık Cumartesi saat 15.00 tarihi panel günü olarak saptandı. Panelin duyurulması ve halkın katılımı konusunda, yürütme kurulundan destek alındı. Panel günü ve saatini, Nilüfer Belediyesi, Bursa halkına, Dernek merkezimiz de üyelerimize cep telefonu mesajları ile duyurdu. Posterler, broşürler ve davetiyeler bastırıldı ve dağıtıldı. Olay TV. de "Günlerin Getirdiği" programına katılan Abdullah ARSLAN, Derneğimizin tanıtımından sonra, Kömür Yakıtlı Termik Santralin Bitki örtüsüne dolayısıyla Uludağ ormanlarına olası etkilerini anlattı. Bu konuda bilimsel sunumların yapılacağı panel hakkında bilgi sundu. Bursa halkını, panele davet etti.

Panelin gerçekleşmesi:

06 Aralık Cumartesi günü saat 15.00'te salon panele hazırды. Panele katılım umulanın üzerinde oldu. Panelistler; Kömür Yakıtlı Termik Santralin, önlenemeyen baca gazlarının insan ve doğaya etkileri konusunda doyurucu bilgiler verdiler. Üç milyonu aşkın bir nüfusun yaşadığı Bursa yerleşkesinin yanı başında kurulacak kömür yakıtlı termik santral tüm yönleriyle masaya yatırıldı. Adeta olayın MR'ı çekildi. Ovaakça'da kurulu doğalgaz çevrim santralının yanma sıcaklığı Sayın KANTARCI tarafından sorgulandı. Yanma sıcaklığının 900 derecenin üzerinde olduğunu öğrenmesi üzerine havadaki azotunda yanması sonucu çevreye ve atmosfere etkileri konusunda izleyicileri bilgilendirdi. Panelistlere sorulan sorularla konu her yönüyle irdelendi. Özellikle, Hocamız, Sayın KANTARCI'nın esprili sunum ve cevapları, etkileyici idi.

İki saat süren panele katılanlar, Kömür Yakıtlı Termik Santralin kurulmasına neden HAYIR demeleri hususunda bilimsel ve doyurucu bilgilerle donanımlı olarak çıktıklarını ifade ettiler.

Derneğimiz adına, panelimize destek veren tüm saygıdeğer kişi ve kurumlara şükranlarımızı sunuyoruz.

DOĞA KORUMA Konulu Karikatür Yarışması Sonuçlandı

*D*erneğimizin 90. Kuruluş Yıldönümü Etkinlikleri kapsamında düzenlediği “Doğa Koruma” konulu karikatür yarışmamıza oldukça yoğun ilgi gösterilmiştir. 143 sanatçının 400 farklı eserle katıldığı yarışmada jüri Ercan AKYOL, Cihan DEMİRCİ, Hatay DUMLUPINAR, Kamil MASARACI ve Yılmaz SAKARYA’dan oluşmuştur.

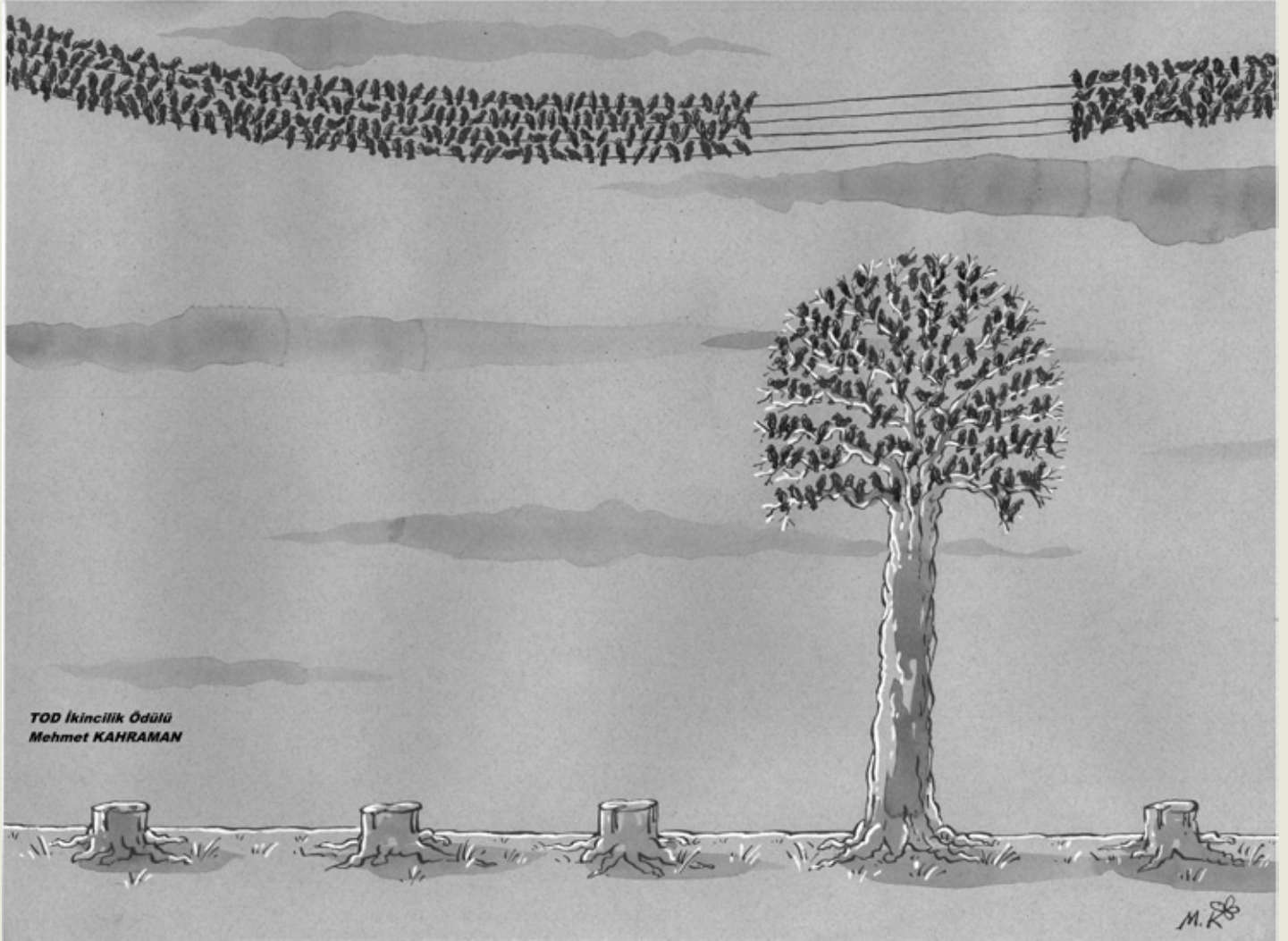
Jürimizin değerlendirmesi sonucunda aşağıdaki sanatçılar eserleriyle ödüle layık görülmüştür:

Birincilik Ödülü İbrahim TUNCAY (İstanbul) - 1.500 TL

İkincilik Ödülü

Mehmet KAHRAMAN (Bursa) - 1.000 TL

Üçüncülük Ödülü A. Ali AKSAN (İstanbul) - 500 TL

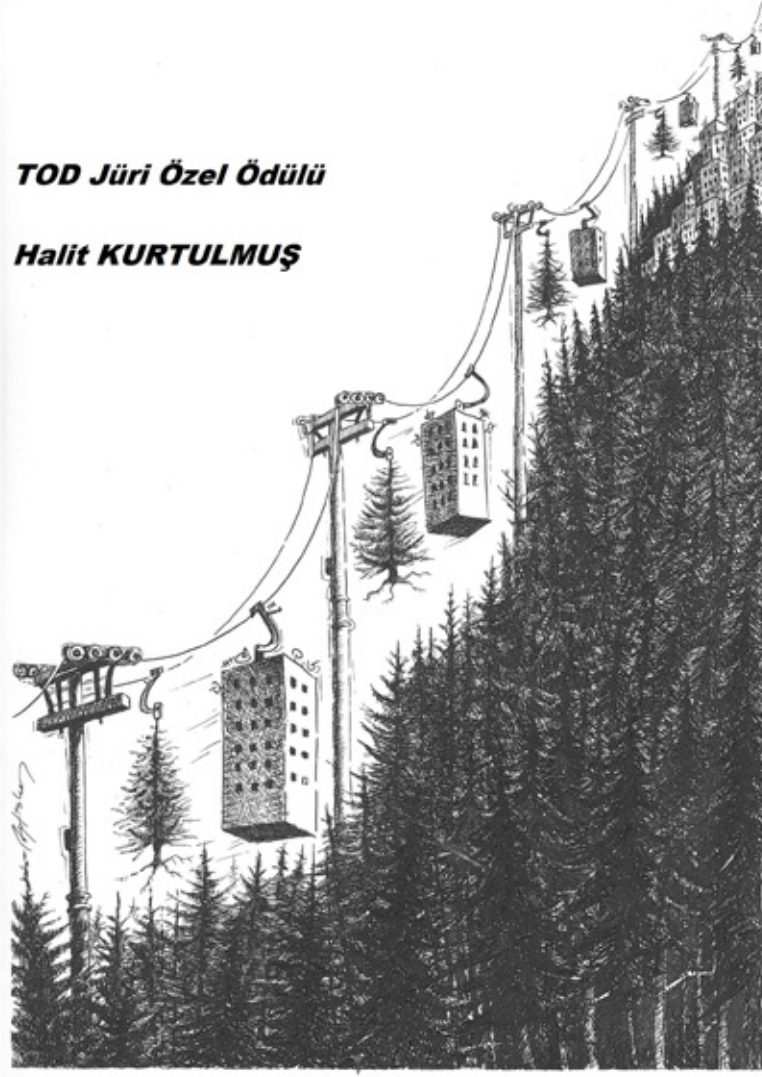
Jüri Özel Ödülleri:

Halit KURTULMUŞ AYTOSLU
(Bursa)

Hüseyin TANYERİ (Ankara)

TOD Jüri Özel Ödülü

Halit KURTULMUŞ

Jüri Özendirme Ödülleri:

Ali Baran TURAN
(Denizati İlk Öğretim Okulu)

Serenay OĞUZ (Yönder Ortaokulu)

Çınar BEREKET (Yönder Ortaokulu)

Düzenlediğimiz yarışma 25 Aralık 2014 tarihli Cumhuriyet gazetesine de haber olmuştur.

Yarışmaya yoğun ilgi gösteren tüm sanatçılara Derneğimizin Doğa Koruma mücadelesine yaptıkları önemli katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

Okçuluk Masterlar Türkiye Şampiyonası

Türkiye Okçuluk Federasyonu tarafından 01 – 02 Kasım 2014 tarihlerinde, Antalya’da bu yıl birincisi gerçekleştirilen Masterlar Türkiye Şampiyonası sona erdi. Şampiyonada (55 +) kategorisinde yarışan üyemiz Yılmaz SAKARYA 1. gün yapılan sıralama atışları sonunda 323 puanla yarışma rekoru kırarak birinci sırada yer aldı. 2. Gün yapılan eleme atışlarının sonucun da ise, final turuna kadar yükselen ve Final turunda da Cumhur YAVAŞ ile karşılaşan Yılmaz SAKARYA setleri 5 – 3 alarak altın madalya kazanmıştır. Sayın Sakarya’yı kutlar başarılarının devamını dileriz.

Çin Wuhan Eyaleti Orman İşletmesi Yetkililerinin Ziyareti

1 5 Aralık Pazartesi günü Çin'in Wuhan Eyaleti Orman İşletmesi Müsteşar Yardımcısı Bay Peng YANG ve Ağaçlandırma Müdürü Cheng BENZE beraberindeki heyet ile birlikte Derneğimizi ziyaret ettiler. Henüz gerçek manada bir Sivil Toplum Örgütü yapısının oluşmadığı Çin'de devlet eliyle kurulan ve Genel Sekreterliğini Bay Benze'nin yaptığı Wuhan Eyaleti'ndeki Ormancılar Derneği'ne örnek olması bakımından derneğimizin işleyişi ve faaliyetlerimiz hakkında kendilerine bilgi verildi. Bu manada Türkiye Cumhuriyeti'nin en eski Sivil Toplum Örgütlerinden olan Türkiye Ormancılar Derneği'nin tecrübe ve birikimini önemsedikleri için bu ziyareti gerçekleştirdiklerini bildiren heyete aynı zamanda Türkiye'nin ormancılık durumu hakkında ise genel olarak bilgi sunuldu.

Kendileri de Orman Mühendisi olan Bay YANG ve Bay BENZE'ye heyet üyeleriyle yapmış oldukları ziyaretten memnuniyetimiz bildirilirken işbirliği imkanları bulmayı dileyen heyetler arası görüşmelere en yakın sürede tekrar bir araya gelmek üzere son verildi.

Varşova Fen Bilimleri Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Mirela TULIK Derneğimizi ziyaret etti

Bartın Üniversitesi'nde düzenlenen bir etkinlik kapsamında uzmanlık konusu olan Çernobil'in ağaçlar üzerine etkisi ve Nükleer Santraller hakkında konferans ve dışbudak ile ilgili bir sunum gerçekleştirmek üzere Türkiye'de bulunan Varşova Fen Bilimleri Üniversitesi Orman Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Mirela TULIK 18 Kasım 2014 tarihinde Derneğimizi ziyaret etti. Derneğimizin köklü geçmişinden ve faaliyetlerinden oldukça etkilendiğini belirten Bayan TULIK kendi üniversitelerinin de 200 yıllık bir geçmişi olduğundan söz ederek Derneğimizin Türkiye'de gerçekleştireceği 2015 Dünya Ahşap Günü Etkinlikleri başta olmak üzere çeşitli konularda işbirliği imkanları bulmayı arzuladığını belirtti.

“Ankaralı Gezginler Grubu - Berk BAYSAL Gezgin Gözüyle 2014 Fotoğraf Sergisi” ni Ziyaret Ettik

Düzenledikleri tematik geziler, yayımladıkları gezi kitapları ve gerçekleştirdikleri fotoğraf sergileriyle tanınan Ankaralı Gezginler Grubu daha önce Ankara’da 11 ve ayrıca biri ABD’de, diğeri Moskova’da olmak üzere yurt dışında iki fotoğraf sergisi açtı.

Daha önce birçok Ekoturizm Gezilerimize ve diğer faaliyetlerimize okulu ve öğrencileriyle katılarak katkı sunan Atatürk Lisesi Matematik Öğretmeni Asuman ERÇİN Hanım’ın da fotoğraflarının yer aldığı serginin açılış programına Dernek Genel Başkanımız Fevzi KALELİ ve Dernek Müdürümüz Serkan AYKUT katılarak sergiyi gezdiler.

Ankaralı Gezginlerin, bu defa, geçtiğimiz aylarda bisikletiyle seyir halinde iken bir arabanın çarpması sonucu genç yaşta kaybettikleri bisiklet sporcusu üyeleri Berk BAYSAL’a armağan ettikleri sergiye rekor sayıyla 105 üye katıldı.

Bu yıl dokuzuncu kez düzenlenen sergide yer alan fotoğraflardan hazırlanan masa takvimleri her yıl olduğu gibi yine LÖSEV yararına satıldı.

Koordinatörlüğünü Fatih Çağırın’ın yaptığı, seçici kurulunda Dilek Bal, Nilgün Akçay ve Serden Çivril’in yer aldığı “Ankaralı Gezginler Grubu - Berk Baysal Gezgin Gözüyle 2014 Fotoğraf Sergisi”; 9-17 Aralık günleri arasında açık kaldı.

İki Nefes Bir Yürek Etkinliği Gerçekleştirildi

*“İ*ki Nefes Bir Yürek Etkinliği” 13 Aralık 2014 Cumartesi günü Dernek Konferans Salonumuzda ilk kez gerçekleştirildi. Daha önce Derneğimizde üyelerimize ve sanatseverlere pek çok kez şiir ve müzik dinletileri gerçekleştiren Şair Olgun ŞENSOY’un sunumuyla Rojda LAMEKAN ve Figen GENÇ’in müzik dinletisinde sanatçılara destek vermek üzere gelen Halk Müziği sanatçıları Musa EROĞLU, Didem KARSLI, Raci AKÇA, Sinema Oyuncusu Tiyatro Sanatçısı Halil ESEN gibi sanatçıların da katılımıyla izleyiciler oldukça keyifli saatler geçirdi.

Üyelerimizden ve sanatseverlerden yoğun ilgi gören etkinlik bundan sonra da tüm Türkiye’de gerçekleştirilmeye devam edecek.

Batı Akdeniz Şube Yönetim Kurulu Üyesi Ufuk Coşgun'un Rotasyona Karşı Hukuk Zaferi

Orman Genel Müdürlüğü'nün 13 Ekim 2013 tarihinde yürürlüğe konulan OGM Personeli Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliği değiştirilerek, rotasyon adı altında 2 bine yakın orman yüksek mühendisi, orman mühendisi ile orman uzmanlarının görev yerleri değiştirilmiştir. AKP'ye yakın personelin kapsam dışı tutulduğu rotasyonda, belirli alanlarda uzmanlaşmış mühendislerin uzmanlık alanı olmayan birimlere atandığı görülmüş, meslek örgütlerine üye mühendisler etkisizleştirmeye çalışılmıştır. Bunlara bir örnek de derneğimizin Batı Akdeniz Şube yönetim kurulu üyesi olan Dr.Ufuk COŞGUN Batı Akdeniz Ormancılık Araştırma Müdürlüğünden Elazığ'a Güneydoğu Anadolu Ormancılık Araştırma Müdürlüğüne rotasyonla ataması gerçekleşmiş ancak Antalya 1. İdare Mahkemesi yürütmeyi durdurma kararı vermiştir.

“Üyemiz Nejat ÇELİK
Kitaplarından bir seti
Derneğimiz Kütüphanesine
bağışladı”

2015 Dünya Ağaç Günü Etkinliklerinin Türkiye’de yapılması için Odunpazarı Belediyesi ile üçlü protokol imzalandı.

Dünya Ağaç Günü Etkinliklerinin Türkiye’de yapılması için Ağustos Ayı’ndan beri Türkiye Ormancılar Derneğimiz ile Amerika Birleşik Devletleri Kaliforniya Merkezli Uluslararası Ahşap Kültürü Derneği arasında yaptığı sözleşme neticesinde 6 odak noktası içinden Eskişehir Odunpazarı etkinlik merkezi olarak belirlenmiştir.

Kasım ayından itibaren yoğun görüşmeler sonucu 20 Kasım 2014 tarihinde imzalanan protokolle etkinlikler somut hale getirildi.

Derneğimizi temsilen II. Başkan A. Hüsrev ÖZKARA, IWCS’i temsilen Mike WEN-PIN HOU ve Odunpazarı Belediye Başkanı Kazım KURT arasında imzalanan üçlü protokol gereği 2015’e girilmeden evvel görev ve yetkilerin belirleneceği bir sözleşme ve etkinlik programının resmen ilan edilmesine karar verildi.

Etkinlik merkezi olarak Eskişehir olarak belirlenirken “WOOD IS GOOD-AĞAÇ GÜZELDİR” mottosu ile Türkiye’nin ahşap kültürünü en iyi şekilde temsil eden ülkemizin farklı yerlerinden yetkin ahşap sanatçıları, müzisyenler ve bilim adamlarının yanı sıra 70 farklı ülkeden yurtdışı katılımcı ile 6-24 Mart 2015 tarihleri arasında her gün farklı etkinliklerle kutlamalar gerçekleştirilecektir. Gerçek bir festival havasında geçecek bir programın hazırlıklarına 3 yapının güç birliği ile olağanca hızıyla devam edilmektedir.

26 Aralık’taki 90. Kuruluş Yıldönümümüzde Dünya Ağaç Günü projesindeki partnerimiz olarak bizleri yalnız bırakmayan ve yapılan etkinlikler çerçevesinde Doğa Koruma Konulu Karikatür Yarışması’nın birincisi İbrahim TUNCAY’a ödülünü veren Odunpazarı Belediye Başkanı Kazım KURT’a ayrıca teşekkür ediyor bu yeni ortaklığımızın hayırlı olmasını diliyoruz.

<http://www.worldwoodday.org/2015/>

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİNDEN

03.01.2015 TARİHLİ E-MAIL YOLUYLA GELEN

“Türkiye Ormancılar Derneği’ne Açık Mektup Hakkında” BAŞLIKLİ E-MAIL’E CEVAP

Türkiye Ormancılar Derneği 26 Aralık 1924 yılında “Orman Mekteb-i Alisi Mezunları Cemiyeti” adıyla İstanbul’da kurulmuştur. 1936 yılında ise adı “Türkiye Ormancılar Cemiyeti” olarak değiştirilerek merkezi Ankara’ya taşınmıştır. İlk yıllarında Ulus semtinde Bolulular Otelı Dernek merkezi olarak hizmet verdikten sonra 1949 yılının Ocak ayında üyelerimizin kendi imkan ve fedakarlıkları ile bugünkü Dernek binamızın bulunduğu arsa üzerinde iki katlı bahçeli ev satın alınarak, Dernek merkezi buraya taşınmıştır. 1951 yılında Bakanlar Kurulu kararı ile Kamu Yararına Çalışan Dernekler statüsüne alınmıştır. 1952 yılında iki katlı bahçeli ev yıkılarak 953 m² lik alanın 200 m² lik kısmına Yeni Sahnenin de olduğu bina 1956 yılında tamamlanarak hizmet vermeye başlamıştır. 1960 yılında ise Yeni Sahne perdelerini Dernek binamızda açmıştır.

Derneğimiz Türkiye Cumhuriyeti tarihindeki en eski ikinci sivil toplum örgütü olup, Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği TMMOB’nin kurulmasında öncülük etmiş çağdaş ve köklü kurumlardan birisidir.

Türkiye Ormancılar Derneği’nin yeni bina yapımı konusu, 1971 yılında sadece bu konuya ilişkin Olağanüstü Genel Kurul toplantısı ile başlatılmış, iki yıl boyunca üyelere bağışlar toplanmış, daha sonra oluşan olumsuzluklar nedeniyle 1985 yıllarına kadar ertelenmiştir. 2002 yılında yapılan Olağan Üstü Genel Kurul toplantısında binanın yenilenmesi için yeni seçilecek Yönetim Kuruluna tam yetki verilmiştir. Yeni yapılacak binanın bir iş hanı olarak değil bir kültür sitesi olarak düzenlenmesi 12 Kasım 2005 yılında yapılan Olağanüstü Genel Kurul toplantısında görüşülerek üyelere kabul görülmüştür.

1956 yılında inşa edilmiş ve o günkü haliyle doğal ömrünü tamamlamış, ısıtma, aydınlatma, su ve sıhhi donanımı çürümüş, sağlık koşulları yetersiz, kullanım alanı dar, bakım onarım giderleri Dernek olanakları ile karşılanamaz halde olan, onarımı yenilenmesinden pahalı duruma gelmiş binanın; Mimarlar Odası Ankara Şubesi, KORDER(Koruma ve Restorasyon Uzmanları Derneği), Şehir Plancıları Odası gibi

bazı kuruluşlarca yıkılmasına gerek olmadan yeni bir proje ile restore edilebileceği önerilmiş ve bu restorasyonun maliyetinin o günkü rakamsal ifade ile yaklaşık 2,5 trilyon lira olduğunu öngörmüşlerdir. Bu maliyetin her hangi bir kaynak ve destek gösterilmeden Dernek tarafından karşılanması istenmiştir. 1500 yakın üyesi bulunan ve tek geliri üye aidatları ile ayakta durmaya çalışan başka geliri olmayan derneğimizin böyle bir mali küflele sahip projeyi uygulaması mümkün değildi.

Kent belleğinde önemli yeri olan 10.000’den fazla kere perde açmış 300’ün üzerinde oyuna, birçok ulusal ve uluslararası festivale ve etkinliğe ev sahipliği yapmış, binamızla özdeşleşen Yeni Sahnenin ve merkez binamızın yenilenmesi teklifleri Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü’ne defalarca iletilmiştir. Ancak ilgili yönetimler konuya gerekli duyarlılığı göstermeyip 2002 yılında Yeni Sahne içinde bir takım tadilat yapmış sonrasında Çayyolu’na tiyatronun taşınacağı yeni bir bina yapılacağını Dernek binasında kalma gereği duymadıklarını dile getirmişlerdir. 46 yıl boyunca kuruluş amacımız dışında sanata, sanatçıya ve cumhuriyetimizi temsil eden her türlü kültürel faaliyetlere katkı sağlamış bir Dernek olarak Yeni Sahne tiyatrosu için Devlet

Tiyatrosu Müdürlüğünden hiçbir çıkar ilişkisi gütmeden kucak açıp sadece temsili bir kira olarak duyarlılığımızı gösterdiğimizi biliyoruz. Gerek Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğüne gerekse Ankara Tiyatroları Müdürlüğüne Yeni Sahne ve Merkez binamızın yenilenerek Yeni Sahnenin yapılacak yeni binada da olması yönünde teklifimiz iletilmiştir. Dernek binamız ön cephesine adına yakışır, çağdaş, düzgün, temiz bir ortamda derneğimiz eskiden olduğu gibi yeni binasında da tiyatroya yer vermekten, tiyatronun tekrar kiracımız olmasından onur duyacağımızı astığımız “YENİ SAHNE YENİLENSİN söz veriyoruz buraya yeni bir sahne yapacağız” afişi ile kamuoyunun bilgisine sunmuştuk. Dönemin Genel Müdürü ve diğer bürokratların Çayyolu’nda yapılacak yeni yerleşkeye taşınacaklarını ve böyle bir teklifi değerlendiremeyeceklerini iletip Yeni Sahnenin yapılacak binada bulunması ile ilgili hiçbir resmi talepleri olmamıştır. Dernek olarak Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğüne “bina yenilene kadar Yeni Sahnenin Kızılay’da bir yerde (örneğin İnşaat Mühendisleri Odası’na satın alınan Derya Sinemasında) faaliyetlerine devam etmesi sonra yeni bina tamamlanınca yapılacak olan çağdaş modern temiz bir salonda yeni binada faaliyet gösterebileceği vb. birçok önerilerimize asla olumlu bakmamışlardır. Ancak kamuoyundan gelen tepkiler sonrasında tepkilerin yönünü saptırmak adına sonradan hukuksuz olarak tahliye işlemlerini engellemeye çalışmış ve Derneğimize hedef yapmışlardır.

Yine kamuoyundan yükselen sesi tamamen siyasi bir şova dönüştürmek ve sempati toplamak gayretlerinde olan zamanın Çankaya Belediye Başkanı binanın belediyece kamulaştırılacağına dair belediye meclis kararı alarak binanın yıkımını hukuksuz ve görevini kötüye kullanarak engellemeye çalışmış ancak Türkiye Cumhuriyeti bağımsız yargısı tarafından Derneğimiz haklı görerek bu hukuksuz engellemeyi ortadan kaldırmıştır.

Neredeyse Cumhuriyetle yaşıt, Kamu Yararına Çalışan Dernekler Statüsünü almış kurulduğu günden bugüne kadar Ulu Önder Mustafa Kemal

Atatürk’ün kurduğu cumhuriyetin tüm değerlerine sahip çıkan, doğaya, çevreye, ormana saygılı ve koruyucu, insana ve insanı var eden yaşatan her türlü gelişime değişime açık, sanata sanatçıya saygı duyan ve 1960 yılında tüm ekonomik sorunlarına rağmen temsili bir kira ile Yeni Sahneye kapılarını açıp Yeni Sahnenin var olmasını 46 yıl sağlayan bir derneğin yaptığı tüm fedakarlıklar göz ardı edilmiştir. Ne acıdır ki, Yeni Sahnenin yeni binada hayatını devam etmesi için yaptığımız tüm olumlu yaklaşımlarımızı yok sayarak geri çeviren ve hiçbir şekilde destek olmayan gerçek sorumlular ortadayken kamuoyuna Yeni Sahneyi rant uğruna yıkan sanat düşmanı olarak lanse edilen Türkiye’nin en eski sivil toplum örgütü olan derneğimiz günah keçisi olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

Derneğimizin 90. Kuruluş yıl dönümü nedeniyle düzenlediğimiz koruma, etik, sürdürülebilir ve alternatif gelişme konularından oluşan sempozyum ve panellerimizi gelecek kuşaklara yaşanabilir bir dünya bırakmak adına kurulduğumuz günden beri yapmaktayız. Etiğin, onurlu duruşun, kentin, kentlinin, kent hafızasının sanatın ve sanatçının ne olduğunu, nerdeyse yarım asır boyunca Yeni Sahnenin perdelerini açmasına büyük fedakarlıkla katkı sağlamış Derneğimiz 90 yıllık birikimiyle bir çok kuruluş ve platformdan çok daha iyi bilinmektedir.

Mektubunuzdaki hassasiyeti anlayışla karşılıyor, Yeni Sahnenin yeni binamızda olmamasının esas sorumlularını göz ardı ettiğinizi düşünerek üzerimize atılmaya çalışılan bu suçlamaların haksız olduğunu bildiriyoruz.

TÜRKİYE ORMANCILAR DERNEĞİ

Yönetim Kurulu Adına

Fevzi KALELİ

Genel Başkan

Tarık Barbaros PİLEVNE ile Söyleşi

Prof. Dr. Sezgin ÖZDEN

Uzun süredir Dergimizde yayımladığım yazılarından tanıdığım Tarık Barbaros Pilevne ile Antalya'da Danışma Kurulu Toplantısında tanışma fırsatı buldum. Yazılarını çok beğenen ve ilgiyle okuyan bir okuru olarak uzun zamandır kendisiyle söyleşi yapmak istiyordum; bu dileğimi de Derneğimiz Yönetim Kurulu üyesi ve Sayın Pilevne'nin eski dostu Kemal Kaya ile paylaşmıştım. Antalya toplantısı vesile oldu ve uzun zamandır yapamadığım bu zevkli işi yapma fırsatı buldum. Çok sıcak ve içten bir söyleşi oldu kanımca. Siz okurlarımızın da beğenmesi dileğiyle...

SÖ. Sayın Pilevne, yazılarınızı tanıyan birisi olarak üst düzey pastoral yazar olduğunuz konusunda şüphem yok. Bu yazarın nasıl yetiştiğini merak ediyorum. Okul öncesi aile eğitiminin katkısı var mı bunda, eğitim hayatı boyunca bu yeteneği geliştirmeye etkili bir şey oldu mu? Bir öğretmen ya da sizi çok etkileyen bir kitap?

Tarık Barbaros Pilevne (TBP): Yazarlığımda, okul öncesi aile eğitiminin etkisi var mı? En can alıcı soruyu başta sordunuz. Anlatayım... Annem, babamdan yaşça büyüktü ve cerbezeli, baskın karakterli bir insandı. Günümüzün kız meslek lisesi, zamanın "Enstitü" mezunuydu. Hünerliydi, terziydi. Biraz asabi, alıngan ve egosu yüksek bir insandı. Ailenin yöneticisi ve karar alıcısı idi. Bütün bunlar onun şefkatli ve anlayışlı bir "Ana" olmasını engellemiyordu. Babamızın aile içindeki otoritesini zedelememeye özen gösterir, yine de mesafeli duruşunu ve bir ölçü dâhilinde üstünlüğünü sergilerdi. İstanbullu ve okumuş bir ailenin kızıydı. Büyükbabam Galatasaray Lisesi ve Eczacılık Fakültesi mezunuydu. Büyükbabamın babası da yine Galatasaray Lisesi ve Mülkiye mezunu, Miri Miran payesiyle emekli olmuş bir Mutasarrıftı. Kültürlü, görmüş-geçirmiş fakat aykırı ve geçimsiz bir insan olan büyükbabam; geçmişini, çevresini ve kariyerini maddiyata dönüştürmeden, evlatları dâhil olmak üzere kimseye boyun eğmeden bu dünyadan göçtü. Adımı, Abdülhak Hamit'in "Tarık" adlı eserinden etkilenecek koymuştu. İstanbul'daki

Annem ve ailesi

ender karşılaşmalarımızda titrek sesiyle mutlaka bu eserden bir tirat okurdu: “*Ey Tarık, sen ki bir Emevi çadırında doğdun, şimdi İspanya saraylarının hazineleri önündesin, Tarık, sen nereden geldin, nereye gidiyorsun, azimetin ne yana?*” Seferberlik yıllarındaki Şark ve Filistin Cepheleri anılarını anlatmaktan hoşlanırdı. Satranç ve bezik oynamayı severdi ve çok küçükken bana da öğretmişti. Tunalı Hilmi Bey’in arkadaşıydı. Onun kızının adı olan Sevdâ’yı ablama uygun görmüştü. Dayılarımın biri Tabip Albay, diğeri Komodor Albay, bir diğeri ise Gazi Eğitim Enstitüsü mezunu İngilizce Öğretmeniydi. En küçük olan bu dayım, aruz dâhil olmak üzere, değişik vezinlerde şiirler yazar ve okurdu. O çok gençken dünyaya geldiğimde, benim için yazdığı dizeler şöyleydi: “*Tarık koyduk adını sekizinci yeğenin / Allah ömürlü etsin seni bir tanem benim. / Ruhum, canım, hayatım, sen en küçük yeğenim / İstanbul’dan sevgiler gönderiyoruz sana / Kadirli hayırlı ol ailene yuvana*”. Annem, vefatından birkaç yıl önce, babamın sekreteryasında, Hükümet Eczacısı ve ne hikmetse Nahiye Müdürü olarak Anadolu’nun çok yerinde görev yapan babasının anılarını ve yaşamı boyunca kendi edindiği gözlem ve birikimlerini “Beybabam Reşit Bey” adıyla bir kitapçıkta toplayarak önemli bir tarihsel kesiti yeni kuşaklara aktardı.

Babam ise Balkan Savaşı’nda Anadolu’ya göçen Mustafa Hulusi Efendi’nin oğluydu. Aslen Pilevne’li olan dedemin babası ve amcası Pilevne muharebelerinde şehit düşünce, bir diğer amcası

şehit ağabeylerinin çocukları ile birlikte o yıllarda Osmanlı Devleti sınırları içinde kalan Batı Trakya’daki Ferecik’e yerleşir. Dedem, Kavala Medresesi’ndeki uzun öğreniminden sonra icazet alarak Müderris olur. Çerkez Osman Bey’in kızı Sümbül Hanım’la evlenir. Aile, savaşın ve bozgunun güç koşullarını yaşadı, hicretin duygusallığını, hüznünü ve ezikliğini taşıdı. Buna rağmen onlar, birlikte getirdikleri Avrupa kültürü ile yalnızca günün ilmi ve dini konularını değil, köylülere yaşamlarını kolaylaştıracak bilgileri, sosyal davranış biçimlerini de aktaran köy önderleri oldular. Yerleştiği köyün İmamı olarak yaşamını sürdüren, Cumhuriyet’ten sonra kursa tabi tutularak Muallim olan dedemin beş erkek evladından ikisi yükseköğrenim görebildi. Bunlar; Ankara / Atatürk Lisesi Müdür Başyardımcısı, amcam Mehmet Muzaffer Pilevne, diğeri ise onun yanında kalarak tahsil olanağı elde eden babam Selim Sabit Pilevne idi. İkinci adım olan Barbaros’u tarih öğretmeni olan bu amcam koymuştu. Onun çokça etkisinde kalan kardeşleri; devletine milletine bağlı, yasalara saygılı, yurttaşlık bilincine sahip, Atatürk’e, Cumhuriyet’e, laiklik ve demokrasiye inanan insanlardı. Sözgelimi, yaşamın her alanında sabırlı ve hoşgörülü olan babam, bu konulardaki tartışmalarda kırıcı olabiliyordu. Uzun yaşamının sonuna dek, günde iki gazete okumayı ve kravatını hiç eksik etmedi. Siyaset ve ticaretle ilgilenmeyen bu düzgün insanların meslekleri ve eğitimleri sağlık, eğitim gibi alanlardı. Ailenin sonraki kuşaklarında da bu yapı pek değişmedi.

Babam (Ayakta, sağda) ve kardeşleri

Ailem; en küçük benim (1953)

Çocukluğumun ilk anıları, Hacettepe'nin tozlu bir sokağındaki eski Ankara evinde canlanıyor. Memuriyeti yanında Yüksek Ticaret'in akşam bölümünde okuyan babamızla birlikte hepimiz öğrenciydik. Başımızda ise bizleri yarınlara hazırlamaya çalışan, ailenin koşullarını iyileştirmek, bizleri iyi yaşatabilmek için Samanpazarı esnafına fason bornoz, bebe elbisesi, jüpon üreten güçlü ve cesur bir annemiz vardı. Onu kâh dikerken, kâh sökerken, kâh ütülerken anımsıyorum. Uzun ve soğuk Ankara gecelerinde, evimizin en önemli eşyası olan Singer dikiş makinesinin tıkırtısı, sobamızın çıtırtısına karışır, bizler yer yatağında terli ve derin bir uykuya dalarız. Babam, çalıştığı Devlet Demir Yolları'nın kütüphanesinden bizler için yaşımıza uygun kitaplar getirirdi, okurduk. Kendisi için aldıklarının içinde "Sefiller" gibi ağır romanlar da vardı. Annem çalışırken ona bunları okur, bazen de teyel diker, dikiş söker, ürünleri katlar paketlerdi. Hafta sonlarında ise aileye ek gelir olsun diye hipodromun bilet gişesinde çalışırdı. Bütün bu çabalar sıkıntılarımızı gidermese de, günün yoksulluğu ve çaresizliği tüm çevremizi sarsa da, her hafta "Hayat" mecmuası ve günlük gazete giren evimiz; bizler için sıcak, güvenli ve huzurlu bir yuvaydı. Nükte, şiir ve darbımesellerle süslenen sohbetlerimiz, kardeşlerim ve benim için ele geçmez kazanımlardı; ilerideki kültür düzeyimizi, insan ilişkilerimizi etkiledi, konuşma ve anlatım yeteneklerimizi geliştirdi. Babam; yakışıklı,

sanatkâr ruhlu, zeki, çalışkan, duygulu ve biraz hayalperest bir insandı. Zengin bir Türkçe ile ve hatasız konuşurdu. Dinleyenlere zevkle ve müthiş bir hafıza ile anlatırdı. Şiire, tarihe meraklıydı fakat kitaba ulaşmak güçtü. Yıllarında "Ajans Türk" takvimi satın alır, matbaaya uğrar, sayfaların şiir bölümlerini kestirip ciltletir, takvimi ise evimizin duvarına asardı. Bunlar, günün önemli tarihsel olaylarını, yemek tariflerini, güzel sözleri ve çocuklara isim önerilerini kapsayan bir kültür kaynağıydı. Şiir antolojileri ise elimizden düşmezdi. Bu günün tanınmış ve baba şairlerinin 50'li, 60'lı yıllardaki ilk şiirlerini zevkle ve defalarca okuduk, ezberledik. Bizlerce çok değerli olan bu antolojilerin her birini bir kardeşimiz muhafaza ediyoruz. Son otuz kırk yılında babam; gazetelerden, kitaplardan, takvim yapraklarından seçtiği özlü sözleri, şiirleri, fıkraları ajandalara yazdı. Bunları evlatlarına, torunlarına dağıttı. Bende beş ajandası var. Son yıllarında ise yazısı bozuldu, yazamaz oldu ama yine de vazgeçmedi ve kestiği kupürleri bir kutuda biriktirdi. İleride para ve zaman ayırabilirsem bunları bir kitapta toplayıp, babamın adına yayımlamayı hayal ediyorum. Ustaca kaligrafi ve eskizler içeren lise çağlarındaki "Şiir Defteri" de kitaplığımın en değerlisi olarak bende kaldı. Yazdığı "Doksana Doğru" adlı son şiiri ise uzun yolculuğun habercisiydi:

...

Bütün dünya meskenim,

Bütün insanlar dostum,

Ceketim, pantolonum, bir de emektar bastonum...

Annem ve Babam (1963)

Kardeşlerim ve ben.

Okul hayatı boyunca yazı yeteneğimi geliştirmeye etkili bir şey oldu mu? Sorunuza gelince; Öğretmen olan dayım, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde öğrenciyken, zaman zaman evimize konuk olur ve beni okutmaya yazdırmaya çalışırdı. Bu nedenle altı yaşında okula başladığımda okuma yazmayı biliyordum. Evin en küçüğü olduğum için bakkala ekmek almaya beni gönderirlerdi. Oysa ben çoğu zaman yerde bulduğum bir gazete parçasına dalar, kahvaltı için sofrada beklenen ekmeği geciktirirdim. Ablam evden gelir, çömelip gazete okuduğum yerden beni kaldırır, eve dönerdik. Sonraki yıllarda Hacettepe Üniversitesi Rektörlük bahçesinde kaldığı için yıkılan Dumlupınar İlkokulu'nda okudum. Sınıf Öğretmenim, benden daha başarılı öğrenciler olduğu halde, sınıfa müfettiş geldiğinde beni öne sürer ve bana "Ayaklı Kütüphane" derdi. Deneyimli ve müşfik bir insandı. Birbirimizi severdik. Roman, şiir ve edebiyata küçük yaşlarda başladım. Cebeci Ortaokulu, Artvin ve Karadeniz Ereğli'sindeki ortaöğrenim yaşamımdaki ders notlarım pek parlak değilse de, bilgi yarışmaları ve münazaraların galibi yine bendim. Ders kitapları dışında elime geçen her şeyi okuyor ve unutmuyordum. Öğrenim hayatımda her zaman sınıf geçecek kadar çalıştım. Bilginin; ezberci, sıkıcı ve geçersiz kalıplarda, sıkışık mekânlarda, işini ve öğrencisini sevmeyen memur kafalı eğitimcilerce, şekilci ve despotça yöntemlerle aktarılışındaki zavallılığa, milyonlarca genç insanla birlikte toplumsal statüde yer edinmek adına katlandım. İlk gençlik yıllarımdaki platonik aşkımla karşılaşınca şair, Anadolu coğrafyası ve insanını tanıdıkça yazar oldum.

Peki, etkilendiğiniz bir öğretmeniniz ya da bir kitap var mıydı?

Geriye dönüp baktığımda Lise birinci sınıftaki edebiyat öğretmenim dışında, tekniker okulu ve fakülte de beni etkileyen ve takdir ettiğim bir eğitimci olmadı maalesef. Kısmeti kapalı bir gençliktik. Yükseköğrenimi sürdürdüğüm 70'li yıllarda Türkiye kan gölüne dönmüş; dostluk, arkadaşlık ve insanlık değerleri ayaklar altına alınmıştı. Zaman kötüydü, bana çok şey katmadı. Meslek yaşamına atılıp, cebimin para görmesiyle birlikte okumadığım diğer klasiklere ve Varlık Yayınları'na yöneldim. Üçüncü hamura basılmış antolojilerin, dergilerin ve cep kitaplarının müptelası oldum, onları zevkle okudum. Nazım'ın tüm şiirlerine hayran oldum ve hatmettim. Dağlarca, Necatigil, Orhan Veli, Tarancı, Kansu ve Külebi sevdiğim şairlerdir. Yerlilerden; Kemal Tahir, Yaşar Kemal, Orhan Kemal, yabancılardan; İvo Andriç ve Stephan Zweig beğendiğim yazarlardı.

Mesleğinizi nasıl seçtiniz?

Babamın Ankara'da yükseköğrenimini tamamlamasıyla, arayışlar içine girildi. Sonunda İş ve İşçi Bulma Kurumu (Bu günkü İŞKUR) Artvin Şubesine kurucu müdür olarak atandı. Trenle Ankara garından başlayan yolculuğumuzun ilk bölümü Erzurum'da tamamlandı. Akşam bir otelde geceleyip, ertesi gün çift kabinli bir kamyonetin arkasına evimizin eşyalarını koyup, tipileyen karın altında yola çıktık. Bir gece Yusufeli'nde konaklayıp, ertesi gün Artvin'e ulaştık. Bu yolculuktan belleğimde kalan, kalın kolları ve geniş omuzlarıyla direksiyonu kavrayan karayağız sürücünün ensesindeki derin bıçak izi ve bitmeyen dönemeçlerdi. Bir de Kaçkar dağlarının muhteşem doğası... Artvin'de dağı, ormanı, nehri, akasya dışındaki ağaç türlerini, yıldızları gözlemledim. Dostluk ve arkadaşlık duygularını yaşadım. Babam, bir yıl sonra Karadeniz Ereğli'de deneme üretimlerine başlayan ERDEMİR'e başvurdu ve Sevkiyat Formeni olarak işe başladı. Vedalaşmak için gittiğinde, fabrikada alacağı ücreti öğrenen Artvin Valisi babama; "Müdür Bey bir iş ayarla da ben de geleyim" diyerek espri yapmıştı.

Yağmurlu bir sonbahar akşamında ayak bastık Ereğli otobüs garajının yontma taşlı kaldırımlarına. Yıl, 1963'tü. Ereğli - Akçakoca sahil yolunun yapımı henüz bitmemişti. Düzce'den sonra dağlar arasında, dönemeçli, dar ve çamurlu bir orman yolunda saatler sürmüştü yolculuğumuz. Ertesi gün uyandığımızda güneşli bir Karadeniz sabahı karşıladı bizi. Eşyalara dokunmadan kardeşlerimle hemen sahile indik. Karabataklar dalıp çıkıyor, martılar ustaca uçuşuyordu çevremizde. Yosunlu kayaların üzerinde oturduk, dalgaları izledik dakikalarca. Deniz özlemiyle Ankara'da büyümüştük ve bu küçük, şirin, yeşil beldeyi çok sevdik. İleride, koyun öte yakasında bir fabrikanın siyah bacaları yükseliyordu...

Babam, baret ve çizmelerini giyerek işe gidiyor, vardiyaya giriyordu. Kırklı yaşlarını sürüyor ve saçları hızla ağarıyordu. Sonraki yıllarda büroya geçti ve "Beyaz Yakalı" oldu. Kalem tutan parmaklarının nasırlaştığını biliyorum. Fabrikada yirmi beş yıl çalıştıktan sonra emekli oldu, Ereğli'ye yerleşti. İki kardeşim ve eşleri de aynı kurumda çalışıp emekli oldular. Burası "Şirin Ereğli" diye tanımlanan, yaşayanlarına gerçekten harika görsellikler sunan bir küçük ilçeydi. Çarşı iskelesine yanaşan balıkçı teknelerinden; su kovasıyla hamsi, kuyruklarından çiftler bağlanmış çingene palamudu satılır, yanında hediye olarak kalkan balığı verilir. Doğası çok canlı ve zengindi. Arkadaşlarımla Kestaneci köyünün ormanlarından kestane toplayıp, saç üzerinde kavurdum. Kentin hemen yanı başında uzanan tarlalarda, topraklı çilekler atıştırdım. Fındık bahçelerinden lacivert renkli denize karşı fındık topladım. Balıkçı kayıklarında kürek çekerken, ilk kez tanık oldum yakamozların büyüüne. Sevdalı ve mehtaplı yaz akşamlarında, Ereğli'nin az ışıklı bol yıldızlı gökyüzüne ve dirseğini dayamış adam görüntüsü veren kalesine denizden şarkılar yolladım. Liman içinde dans eden yunuslara, güneşlendiği kayalardan usulca denize kayıveren fok balıklarına tanık oldum. Bildircin yağmurlarında ıslandım, lüks ışığında file ile böğürtlenlerin altından bildircin topladım. Mendirekten midye çıkardım, kayalıklarda leblebiyle şarap içtim, "Samanyolu" şarkısını

söyledim. Neşelenir, hüzünlenirdik efendice, kendimizce, kimseye sataşmadan...

İskele ve liman dâhil denize bütün kıyılardan giriyorduk. Alaplı yolundaki her koy, her kumsal Ereğli halkının denizle buluştuğu yerlerdi. Bazen Akçakoca, Alaplı, Kandilli gibi çevre yerleşimlere de giderdik. Buraların hepsi de en az Ereğli kadar güzel ve doğaldı. Ereğli'nin panoramasını, manzarasını bütünleyen Göztepe, henüz çanak anten ve baz istasyonu mezarlığı değildi, yüksek çam ağaçları ile kaplıydı. İlk yaz coşkusuyla dersleri kırıp kız arkadaşlarımızla onların dibinde otururduk. Yararlanmaya çalışmadan, eline koluna dokunmadan, düzeylice... Mahallemizin kızları bizler için birer emanetti. Zamanla çoluk çocuğa karışan bu dostlarımızla bu gün karşılaştığımızda, geçmişte mahcubiyet duyacak hiçbir davranışımız olmadığını kardeşçe kucaklaşıyoruz, ne güzel! Aşklarımız platonik, sevgilerimiz dupduruydu, şiir yazmaya bu yaşlarda başladım:

Yağmur yağıyor bugün / Günlerden Salı

Yine sen düşünüyorsun aklıma / Ve duman çöküyor dağlara

Bir hayır olmalı

...

Orta 1. sınıfı Ankara'da, 2. sınıfı Artvin'de okumuştum. Üçüncü sınıfı ise Ereğli'de okuyordum. Kafam karışmış, gönlüm kabarmıştı. Karadeniz'in hırçın dalgaları, sert poyrazları ergen kırlarında savrulmuş, derslerle aramı iyice soğutmuştu. O yıl bir dersten beklemeye kaldım. Ertesi yıl Liseye başladım ama dağınıklığım sürüyordu. Lisede okuyan üç kardeşlik ve o yıl üçümüz de sınıfta kaldık. Evin içinde ağır, sıkıntılı bir hava vardı. Annem ve babam suskundu fakat bu tepkisizlik daha çok eziyor, üzüyordu beni. Bir aile dostumuzun önerisiyle Düzce Orman Tekniker Okulu'na yazıp bilgi istedik. Gelen broşürün öğrencilerde aranan nitelikler bölümünde, diğerleri yanında "Ata binmeye elverişli ve uzun yürüyüşlere dayanıklı bünye" koşulunu görünce ilgilendim, sevindim. Sınavla öğrenci alınan okul, Ortaokul üzerine dört yıl

sürelî ve parasız yatılıydı. Mezunları Tekniker unvanı ile Orman Genel Müdürlüğü'nde Orman Bölge Şefi olarak istihdam ediliyordu. Ayrıca Orman Fakültesinde mezunlar için % 10'luk bir kontenjan ayrılmıştı. O yaz, Türkçe, Matematik ve Tabiat Bilgisi derslerine sıkıca hazırlandım. 1500'ü aşkın sayıda ve yüksek bir katılımıla gerçekleşen sınava babamla birlikte gittim. Bir gece Düzce'de otelde kalıp ertesi sabah sınava girdim. Sonuçlar açıklandığında kazanan ilk elli öğrenci arasındaydım.

Okul yıllarınızdan bahsedebilir misiniz?

1968 yılının Ekim ayı başında Orman Tekniker Okulu'nun kapısından adımlarımı attım. Tarifsiz özlemler ve bir parasız yatılı hüznü bekliyordu orada beni. Evimden, ailemden ilk kez ayrılmıştım. Karanlık basınca iri bir yumruk düğümlemişti boğazıma, yutkunamıyordum. Okula gelen ilk grubun içindeydim, birkaç gün içinde elli öğrencilik bir sınıf oluşturacaktık. Anadolu'nun değişik yörelerinden, daha çok kırsal kesimden gelen yoksul çoğunluk için bir daha ele geçmeyecek bir öğrenim şansıydı bu okul. Gün boyu birbirimizi tanıdık. Yüksek tavanlı, tahta döşemeli dershanede oyalandık. Akşam etüdünde üst sınıflardan birkaç öğrenci geldi, sohbet ettik. Avluya çıktığımızda kömür kokusu doldu ciğerlerimize. Islak ve ay ışısız bir sonbahar akşamı, 16 yaşın ayrılık duygularını yoğunlaştırıp üzerimize çöktü, yatakhaneye geçtik. Soğuktu, yanmayan, döküm bir soba vardı orta yerde. Ranzalar koridor oluşturacak şekilde sıralanmış ve numaralanmıştı. Duvar diplerinde insan boyunda ahşap, yağlı boyalı dolaplar dizilmişti. Kapaklarının üzerinde asma kilit takmak için çengelleri vardı. Paylaştık, eşyalarımızı yerleştirdik. Az sonra nöbetçi öğretmen girdi yatakhaneye. Uzun boylu, sert bakışlı, şefkatsiz ve aceleciydi: "Haydi, yatmadınız mı daha?" Yatakların bazıları çarşafsızdı, yastıklar kirlenmiş, ezilmiş, sertleşmişti. Yataklarda mevcut olan çarşafklar ise bir önceki dönemden kalmıştı. Öğrencilerden birisi sordu: "Hocam, temiz çarşaf alabileceğimiz bir yer var mı?" "Yat ulan, bu saatte nereden bulacağım ben sana çarşafı. Evinde daha güzel yatakta mı yatıyordun?" Kendisini okulun

disiplininden sorumlu sayan bu öğretmen, aklınca ilk günden kedi bacağı ayırıyordu. Soruyu soran sindi, seslenmedi ama ben kendimi aşağılanmış hissettim. İncinmiş, kırılmış ve üzülmüştüm, dolabıma yöneldim. Loş ışıkta az önce boşalttığım eşyalarımı çantama yerleştirdim. Yakınımdaki birkaç kişiyle vedalaştım, evime dönecektim. Yataktan çıkıp arka bahçeye yöneldim. Bu tür çıkış noktaları bütün yatılı okullarda olurdu. Tahta perdenin aralığında dışarıdan gelen bir son sınıf öğrencisiyle karşılaştım: "Nereye gidiyorsun?" Anlattım... "Yenilen kaçır, sen henüz yenilmedin. Yaşamın boyunca kötülüklerden kaçamazsın, mücadele vermelisin. Kabalık ve hoyratlıklar insanı yıldırmmalı, onlara anlayacakları dilden yanıt vermeli. Ayrıca aileni üzmemeye hakkın var mı?" Yatakhaneye döndüm, dört uzun yılın sonunda Öğrenci Derneği Başkanı olarak okulumu bitirdiğimde, öğretmenlerin çoğu değişmişti.

Düzce Orman Tekniker Okulu

Arkadaşlarımızı önceleri şehir ve bölge paydasında, sonraları ortak yönlerimizle belirledik. Daha sonra ise hepimiz kardeş olduk. Okulumuz, ülke eğitiminin genel yapısına göre oldukça farklı özellikler gösteriyordu. Değişik bir sınav sistemi uygulanıyor, yoğunlaştırılmış bir müfredatla, mesleki, teknik ve sosyal dersler günde sekiz saat olarak veriliyordu. Anadolu'nun çeşitli yörelerinden özenle seçilip bir araya getirilmiş zeki ve yetenekli bu gençler, verilen almakta, yükleneni taşımakta zorlanmıyorlardı. Öğrenimin başarı çıtası çok yüksekti. İçimizde

bir ders dönemi boyunca tüm sınavlarda 10 tam puan alan öğrenciler vardı. Okulu öğrenciler yönetiyordu. Yemek listelerini, nöbet sistemlerini, sosyal etkinlikleri ve okul gecelerini öğrenciler düzenliyor, idareci ve öğretmenlere yalnızca davete icabet etmek kalıyordu. Ders döneminin başında üst sınıflar yeni öğrencilere birlikte yaşamının kurallarını öğretiyor, yazılı olmayan bu okul kurallarının uygulanmasını ise özenle takip ediyorlardı. Bu okulların tarihinde hırsızlık, sapıklık ve diğer yüz kızartıcı suçlar hiç yaşanmadı. Öğrenciler ve sınıflar arasındaki üstünlük belirlemekten kaynaklanan çatışmalar, bazen toplu ve bireysel kavgalara yol açsa da, gerginlik sürekli olmuyor, bir zaman sonra bir şekilde mutlaka barış sağlanıyordu. Kendi iç dinamiklerini kurmuş olan bu sosyal yapı aksamadan yürüyor, başarılı ve verimli bir öğrenim süreci, -tüm iyi niyetine rağmen- eğitim formasyonu olmayan bir yönetim anlayışı ile sürüyordu. Dünyayı kan gölüne çeviren ve insanlık adına büyük bir yıkım olan 2. Dünya Savaşı'nın üzerinden birkaç on yıl geçmişti. Cumhuriyet ilkeleri politik ve kamusal alanda özenle yaşatılıyor, emeğin onurlu yücelişi toplumda saygı görüyordu. Vatan, namus, şeref gibi

kutsal değerler, henüz yeniden tanımlanmamış, aşınmamıştı. Soluduğumuz havada "Köy Enstitüleri" ruhunu ve coşkusunu hissediyorduk. Ben yine en ekonomik ders notlarıyla durumu idare ediyor, etütlerde şiir, roman ve gazete okuyor, sınav zamanlarında derslere yüklenip, çoğu zaman sabahlıyor, her yıl bütünlemelere kalsam da yıl kaybetmeden bir üst sınıfa geçmeyi başarıyordum. Yaz aylarında ise ilk yıl dışında staj yapmadım. Erdemir Lojmanlarındaki evimizde kalıp, Erdemir plajında günlerimi geçiriyordum. Düzce ve Trabzon Orman Tekniker Okulları 1970 yılından itibaren öğrenci almayıp, kapatıldı. Yine o yıl Orman Fakültesi kontenjanı da kaldırıldı. Orman Genel Müdürlüğü bünyesinde açılıp-kapanan bu okullardan Milli Eğitim Bakanlığı ve ilgili kurumları haberdar değildi. Bu nedenle ileriki yıllarda öğrenim tamamlama, intibak ve denklik sorunları ortaya çıktı. Kurduğumuz derneğin çabaları ile Talim ve Terbiye Kurulu nezdinde okuduğumuz derslerin müfredatını onaylatarak bu sorunları kendimiz çözdük. Meslektaşlarımız; Kemal Kaya ve Abdullah Arslan'ın o günlerde verdiği emek ve çabayı Orman Teknikerleri olarak takdirle ve minnetle anmaktayız.

Düzce Orman Tekniker Okulu Gençlik ve Spor Bayram'ına katılıyor / 19.05.1970

Mezun oldunuz, mesleğe başladınız; Biraz da meslek yıllarından söz eder misiniz?

Düzce Orman Tekniker Okulu'ndan mezun olduğum 1972 yılının Ekim ayında, Kdz. Ereğli Orman İşletmesi'nde göreve başladım. Bölge Şefi Refiki olarak atandığım Ormanlı ve Güneşli beldeleri, ilçe merkezine oldukça uzak, mahrumiyet bölgeleriydi. Otel yoktu. Bölge Şefliği idare binalarının bir odasında, açılır-kapanır somyalarda yatıyordum. Ulaşım zordu, elektrik yoktu. Benim hedefim ise yükseköğrenimdi. Kısa yoldan memur olmuştum ama Ereğlili arkadaşlarımla çoğu üniversiteliydi. Onlardan geride kalmayı içime sindiremiyordum. Bu yüzden gündüzleri Bölge Şefi'nin verdiği görevleri yapıyor, geceleri ise lüks ışığında Üniversite sınavlarına hazırlanıyordum. Test kitaplarımı taksitle satın almıştım. Fakat ortada bir sorun vardı; bizlere okul çıkışında verilen defne dallı kocaman diplomayı üniversiteler tanıımıyordu, kayıtlarında yoktu. Oysa mesleki dersler yanında liselerin fen bölümlerinde okutulan tüm dersleri görmüş, bir yıl da fazla okumuştuk. Çözüm; lise diploması almaktı. Zonguldak- Çelikel Lisesi'nde sekiz fark dersinin yedisini ilk sınavda verdim. Geriye kalan Felsefe dersinin öğretmeni ise uçuk-kaçık yaşlı bir bayandı. Dışarıdan sınava giren benim gibilere karşı derin bir antipatisi vardı. Bu nedenle soruları kitaptan değil, öğrencilerine yazdırdığı ve kendince önemseydiği konulardan oluşan notlardan soruyordu. Bu notları bir türlü ele geçiremedim ve bu dersi başarıp lise diploması alamadım. Bu arada üniversite giriş sınavının puanları geldi evimize. Biraz da tepkiyle yırttım ve salondaki masanın üzerine atıp evden çıktım. Sonraki günlerde vatan hizmetimi görmek için şubeme başvurdum. Bu arada zihnimin bir yerinde, Atatürk Üniversitesi'nin (İmam Hatiplilerin yüzüsu hürmetine) meslek lisesi mezunlarını kabul ettiğine dair bir duyumum vardı. Pek ihtimal vermesem de, konuyu bir kez irdelemem doğru olacaktı. Erzurumlu bir tanıdığımızı aradık, araştırmasını istedik. Yanıt birkaç gün içinde geldi: "İşletme Fakültesi'ne ön kaydını yaptırdım, hemen gel" Yola çıkarken, çantamı ve puan belgemi yarı yırtık halde masanın üzerinden alıp bir yerlere saklayan anneciğimin elinden aldım...

Üniversite okumakta kararlıyım fakat öncelikle çalışırken okumak olanağını zorladım. "Memurun okuması yasak, görev yerine dön" diyen bir Personel Genel Müdürü'nün inadını, "Kişinin maddi ve manevi varlığını geliştirmesi Anayasal temel hakkıdır ve ayrıca sevaptır" çıkışıyla bir Müsteşar; Ali Karaağaç Beyefendi kırdı. Kendisini hürmetle, saygıyla anıyorum. Zor da olsa Erzurum Bölge Müdürlüğü'ne atanmam gerçekleşip, İnceleme Heyeti üyesi olarak göreve başladığımda, 1973 yılının Ekim ayı idi. Bu doğu şehrimizin güç koşullarına, tutucu ve yabancı yapısına rağmen, teşkilatımız yine bizleri bağrına bastı. Misafirhanede kalacak bir yer, çalışanların ve meslek büyüklerimizin nezdinde itibar edindik. Atatürk Üniversitesi'nin farklı bölümlerinde çalışarak okuyan yedi Orman Teknikeriydik. Bölge Müdürü, Mehmet Nalbantoğlu, Mülkiyet Şube Müdürü ise Hasan Ekinci idi. İnceleme Heyetimiz, açma suç zabtı düzenlenen ve mahkemece orman olup olmadığı sorulan alanlarda, 1. Madde tatbikatı yapıyor, gerekçeli mütalaa düzenliyordu. Heyette benden başka, bir Orman Mühendisi ve birde Orman Mühendis Muavini vardı. Her ikisi de olgun ve uyumlu insanlardı. Görev sahamız; Erzurum, Erzincan, Ağrı, Kars illerini ve şimdilerde il olan Ardahan ve Iğdır'ı kapsıyordu. Bütün bu yerleri birlikte gezdik ve iyi de görev yaptık. Atatürk Üniversitesi'nde öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin yarısı İmam Hatip kökenli, diğer yarısı Ülkücü idi. Solcu tanınanlar ise bir şekilde tasfiye ediliyor, en azından Erzurum'dan uzaklaştırılıyordu. Giderek artan olaylarla Türkiye kan kaybetmeye başlamıştı. Gerçek bir kardeş kavgasıydı yaşananlar, üretim ve öğretim durmuştu. Liderlerin kısır ve anlamsız çekişmeleri, ülke topraklarının kan ve gözyaşı ile sulanmasına engel olamıyordu. Gazete sayfaları sağdan ve soldan ölenlerin listeleri ile doluydu. Ve bunlar, hep yoksul aile çocuklarıydı. Ankara'da ülkücülere bir saldırı olduğunda, Erzurum geriliyordu. Doç. Dr. Orhan Yavuz, fakülte bahçesinde bıçaklanarak öldürüldü. Kentin içi de aykırı insanlar için rahat bir yaşam alanı değildi. Erzurum halkı mutaassıp, gençleri milliyetçiydi. Ben derslere devam etmiyor, bulabildiğim not, teksir ve kitapları okuyup sınavlara giriyordum. Okuldan hemen hiç arkadaş edinmedim.

Memur kimliğim ve çevremle ölçülü ve mesafeli duruşumu sürdürüyordum. Ömer Dinçer’le aynı sınıfta okuduğumuzu, Bakan olduktan sonra bir başkasından öğrendim. Cumhuriyet Gazetesi okumayı sürdürüyordum. (Yeni kuşaklar bunun ne anlama geldiğini, yer ve zaman itibarıyla nasıl bir kahramanlık olduğunu bilmezler.) Mezuniyet sonrası fakültedeki devre arkadaşlarımın İstanbul’da düzenledikleri bir toplantıya davet edildim: *“Birlikte olduğumuz yıllarla ve sizinle ilgili hiçbir sıcak, insani anım yok Bize gençliğimizi yaşatmadınız. Sizi kınıyorum ve bu nedenle bu toplantıya katılmıyorum”* yanıtını verdim. Kör topal yürüyen üniversite eğitimim sürerken, Denizli’den nişanlandım ve Ankara’ya tayinimi istedim. Niyetim evlenip oraya yerleşmekti. Bir yıl boyunca Orman Genel Müdürlüğü, “Taş Bina”da Pazarlama Üretim Daire Başkanlığı’nda çalıştım. Orman İşletme Müdürlüklerinde gerçekleşen artırmalı satışların, satış öncesi ve sonrası emval listelerini, istif satış fiyatlarını kontrol ediyor, kocaman kara kaplı defterlere kaydediyordum. İşim önemli ve yoğun. Aksatmaya gelmiyor, masamın üzerindeki dosyalar hemen birikiyordu. Dönemin Orman Bakanı Turan Kapanlı, Orman Genel Müdürü Cavit Çağlar, Daire Başkanım Saim Ersöz ve Şube Müdürüm Mehmet Çırak’tı. O günlerin Ankara’sında yaşam zordu. Hava kirliliği had safhadaydı, kiralık ev bulamıyordum ve terör büyük kentlerde tırmanıyordu. Bir gün işyerinde Sayın Nalbantoğlu ile karşılaştım. Zonguldak Bölge Müdürü olmuştu. Karadeniz Ereğli’sine tayininin yapılması konusunda kendisinden ricada bulundum, kırmadı. 1977 yılında evlendim ve Denizli’de öğretmen olan eşimin tayinini de Ereğli’ye aldırđım. Artık evliydim, çalışıyordum ve okuyordum. Erzurum’a gidip gelerek, 1979 yılında iki yıllık bir gecikmeyle Fakülteyi bitirdim. Onca sıkıntı, emek ve masrafla edindiğim diplomayı elime aldığımda, “Değdi mi?” diye sordum kendime. Bu günde bir özgeçmiş hikâyesi olmaktan öte bir anlam ifade etmediğini, maddi ve manevi varlığıma bir şey katmadığını düşünüyorum. O benim için bir iddianın eseri ydi ve işte gerçekleşmişti. Öyle bir yere saklamışım ki, sonraki yıllarda bir daha bulamadım. Lisans öğrenimimle ilgili bir iş arayışına girmedim. Bu güç, meşakkatli ve riskli Ormancılık mesleğini

seviyordum. Yol etüt ve aplikasyonlarına gidiyor, koruma ve mülkiyet işlerine bakıyordum. Merkez İşletme Şefliği’nin çalışmalarına yardımcı oluyor, boşalan bölge şefliklerine vekâlet ediyordum. Ailem de onlarla birlikte Ereğli’de yaşadığım için mutluydu. O yıllardaki orman işletmeciliği anlayışı, kayın ormanlarında büyük tahribata yol açtı. Orman kapalılıkları kırıldı, toprak yabanlaştı ve ormangülü saldırısına uğradı. Yetiştirme ortamı ve dolayısıyla gençleştirme koşulları bozuldu. Ağır iş makineleriyle balta girmemiş ormanlara yollar açıldı, bakir alanlara ulaşıldı. Tıraşlama kesimleri ile baltalık ormanlarda nadir ağaç türleri yok edildi. Orman İşletmeleri ve Bölge Müdürlüklerinde yapılan toplantıların en harareetli bölümleri, “Dikili Damga ve Tertip” programlarının gerçekleşmeleri üzerineydi. Ormancı teknik elemanın başarı ölçütü ise orman deposuna indirdiği “Emval” miktarıydı. Bu bol ve ucuz hammadde akışından sektörün temsilcileri oldukça mutluydu ve mesleğin yöneticilerini onlar belirliyordu.

1980 yılında ilk çocuğum, Pelin’im dünyaya geldi. Talihsizdik. Yavrumun doğuştan gelen sağlık sorunları vardı. Bir yakınımızın bakması gerekiyordu, Denizli’ye tayin istedim. Eskere Orman İşletmesi’ne Bölge Şefi olarak atandım. 12 Eylül darbesinin travmaları toplumun her alanında yaşanıyor. Güç ve geç de olsa, eşimin tayinini de oraya aldırđım. Bu arada kısa dönem askerliğimi Burdur Topçu Tugayı’nda yaptım. Kışlaya uygun adım girip, uygun adım çıktık. Askerde iken eşimi, annesi ve babası yalnız bırakmadılar. Görev yaptığım yerde sağlık memuru dahi yoktu. Üç yıl sonra hasta çocuğum için sağlık heyeti raporu alıp, bir devlet hastanesinin bulunduğu Sandıklı’da, Ahırdağı Bölge Şefliği’ne atandım Fakat artık çok geçti, Pelin’imi orada beş yaşında kaybettik. Ablası vefat ettiğinde ikinci kızım Şükran on beş aylıktı. Başka çocuk yapmadık. Şükran, 2009 yılında Ankara Hukuk’tan sınıf arkadaşı Ünsal ile evlendi. Orman Genel Müdürlüğü Hukuk Müşavirliği’nde Avukat olarak görev yapıyor. 2013 yılı Temmuz ayında bizlere torun sevincini yaşattılar. Oğuz, annesi ve babası şimdilerde Ünsal’ın yüksek lisans öğrenimi için Amerika Birleşik Devletleri’ndeler.

Birkaç gün önce ona ilk şiirimi yazdım:

*“Nicedir sevgiye hasretti gönlüm /
Canıma can kattın hayatıma renk
/ Sümbüle nergise hasretti gönlüm /
Bahçeme saçıldın sen hevenk hevenk”*

Sandıklı'daki üç yıldan sonra, altı yıl Afyon Orman İşletme Şefliği'nde bulundum. 1990 yılında kendi isteğimle Denizli Orman Bölge Müdürlüğü, Ağaçlandırma Etüt Proje Mühendisliği'ne atandım. 1998 yılı başında 25 yıllık memuriyet hizmetimi tamamlayıp emekli oldum. Sonraki 15 yılımı DOÇEV'e (Doğa ve Çevre Vakfı) adadım. Buradaki hizmetlerimle 2002 yılında merhum Prof. Dr. Uçkun Geray ile birlikte “Yılın Ormancısı” seçildim. Denizli Sanatsevenler Derneği ve Denizli Doğa Derneği Yönetim Kurulu Başkanlığı, Pamukkale Arama Kurtarma ve Doğa Sporları Derneği ve Denizli Hayvanları Koruma Derneği yönetim kurulu üyeliklerinde bulundum. Yerel televizyonlarda doğa ve çevre konulu programlarım yayınlandı. DEHA gazetesi'nde 10 yıl boyunca köşe yazarlığı yaptım. Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ve Atatürkçü Düşünce Derneği Denizli Şubelerinde eğitimci ve danışman olarak görev aldım. Bu güne dek altı kitap yayımladım. İki uluslararası, üç ulusal düzeyde toplantıya bildiri sundum. 2012 yılı başında DOÇEV Müdürlüğü'nden ayrıldığımda geriye, Denizli doğası'nda yeşeren dört yüz bin evladımı bıraktım. Yine bu çalışmalar kapsamında Türkiye'de ilk kez elektronik atık toplama sistemini başlattım. 23 ton kullanılmış pili toplayıp bertaraf ettim. 5500 ton atık kâğıdı ekonomiye kazandırdım. Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve İŞKUR'la gerçekleştirdiğimiz projeleri başarıyla sonuçlandırdım. Öğrenci, mahkûm, kamu görevlisi, dernek ve sendika üyesi, köy-belde ve mahalle halkını sayısız etkinlikte fidanla buluşturdum. Anaokullarından üniversiteye,

cezaevlerinden hastanelere, mahallelerden kahvehanelere uzanan bir çizgide çevre eğitimleri ve konferanslar verdim. Bu çalışmaları yürütürken, Vakıf kurucu başkanım ve Abaloğlu Holding Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Sayın İsmet Abaloğlu ile birbirini anlayan, güvenen, saygı duyan bir ilişki oluşturduk. Birlikte çalıştığım personelimin gayretlerini, üretken ve katılımcı Denizli halkının işbirliğini saygıyla yâd ediyorum. Bu hızlı hayat akışıma tahammül gösteren, destekleyen ve her zaman yanımda olan eşim Huriye'ye de burada şükranlarımı sunuyor, yapabildiklerimi ülkeme ve geleceğine adıyor, hakkım varsa herkese helal ediyorum.

Hitit kitabesindeki “Tanrım beni yavaşlat” deyimince, artık bu günlerde kendimi dinginleştirmeye çabalıyorum. Evimde okuyor, yazıyor, sanal âlemde geziniyorum. Atalardan kalan bir avuç toprakta meyve bahçesi kurdum ve ufak bir kulübe yaptım. Üretmenin, paylaşmanın hazzını şimdilerde böyle sürdürüyorum, haftanın birkaç gününü orada geçiriyorum. Zaman zaman çevremden duyduğum; “Doğa Dede”, “Denizli'ye fidan dikmeyi öğreten adam” gibi yakıştırmalar benliğimi okşasa da, esas olanın “Yaşamın Gerçekleri” olduğunu biliyor ve adına “Hayat” denilen tek perdelik oyunu ustaca sürdürmeyi, finali alkışlarla tamamlamayı umuyorum.

Bana, mesleğime ve meslektaşlarıma kendimi ifade etmek, anlatmak ve paylaşmak konusunda sağladığınız imkân için teşekkür eder, herkese saygılar sunarım.

Dağlar ve Zeybekler

Tarık Barbaros PİLEVNE

Ahırdağı Orman İşletme Şefliğinin verimli ormanları, Sandıklı – Hocalar yönünde, 70–80 km. mesafede, Banaz ve Sincanlı ilçelerine yakındı. Hemen her gün köyleri, dağları gezer, koruma, üretim, yol ve bina inşaatları, orman köylülerine odun, kereste tevziatı gibi çalışmaları gerçekleştirir, resmi araçla yaklaşık 200 km yol kat ederdim. Akşamüzeri dönüşlerimde, iki yanımda Burkaz ve Ahırdağları uzanırdı. Giderek arazi genişler, ovaya inildiğinde, Sandıklı ilçesinin ardında ve Kuzey – Güney doğrultusunda uzanan Kumalar Dağları, tüm heybetiyle karşımda belirirdi. Üç yıl boyunca, yazın sararan, kışın ağaran, baharın yeşeren bu yamaçları izledim. Dağ silsilesinin koyaklarında, Kızık – Kargın – Dutağaç ve Bekteş köyleri sıralanırdı. Hatırı sayılır bir küçükbaş hayvancılığın yapıldığı silsileye, Uşak / Eşme yanından konar-göçer Yörükler de gelirdi. Tümüyle boş ve çıplak görünümdeki dağın öte yüzünde, Balçıkhisar kasabasında bir miktar ağaçlandırma çalışması yapılmış, bu yüzden epey bir gürültü kopmuştu. Seksenli yılları sürüyorduk ve 12 Eylül darbesinin üzerinden birkaç yıl geçmişti. Böylesine apolitik bir ortamda dahi, on binlerce dönümlük Kumalar Dağları’nı ağaçlandırabilmek şansımız yoktu. Zira yörede güçlü bir hayvancılık ekonomisi hâkimdi. “Buhurcular” türküsünü, ilk kez Sandıklı’nın Ekinova kasabasından “İzansız Veli” lakaplı, yörede sevilen ve sayılan bir ihtiyardan dinlemiştim. Hocalar’dan Sandıklı’ya dönüyorduk bir akşam. Rahmetli, eski tüfeklerdendi. Yüksek ve titrek bir sesle aracın içinde okumuştum bu türküyü. O zamanlar seksen yaşını aşkındı:

*Kırata bindim de Macır’ı geçtim / Kumalar dağına al kanlar saçtım
Kucağımda mavzer Dinner’i (Dinar) bastım
Atımın boynunda püsküllü koza / Kanlarım damladı çimene toza
Buradan kurtulursam sorarım size
Haydarlı’nın üstü çifte değirman / Ankara’dan geldi vur emri ferman
Kurşunu yiyince kalmadı derman
Bohurcular bölük bölük geldiler / Ak bağrımı delik delik deldiler
İleşimi meydanlara serdiler
İnce Memed atar atar vuramaz / Müfrezeler dumanından duramaz
Kalk gidelim bu el bize yaramaz
İnce Memed Akgedik’ten ünledi / Bohurcular kulak verip dinledi
On yedi kurşun yedi de ölmedi
Tut elimden İnce Memed gidelim / Dağlar gidelim of!
Felek yazmış bu yazıyı nidelim / Dağlar nidelim of!*

Buhurcular Türküsü, İnce Memed adlı eşkıyanın hazin öyküsüdür. Buhurcular ise, dağda konaklayan Yörük aşiretlerinin en güçlüsüdür. Zamanın zaptiyesi, tek başına güç yetiremediği İnce Memed’i, en yakın arkadaşının ihaneti, Yörüklerin mıntıkayı iyi tanımaları ve yaman iz sürücülükleri ile ele geçirebilmiş, başsız cesedini Dinar Hükümet Konağı’nın önünde günlerce teşhir etmiştir. Dinar – Sandıklı asfaltının doğusunda ve kuzey – güney doğrultusunda uzanan Kumalar Dağı, göçerlerin de yaylasıdır, eteklerinde dağınık köyler yer alır. Türküde adları geçen yerler bu coğrafyadadır. Buhurcular türküsü ve öyküsü Afyon folkloru ile ilgili araştırmalarda yer alır. Yaşar Kemal, “İNCE MEMED” romanını bu yaşam öyküsünden yararlanıp, Çukurova’ya uyarlayarak yazmıştır. Romandaki olaylar zinciri ve tipler, yerel İnce Memed öyküsüyle örtüşmektedir. Abdi Ağa benzeri bir mütegalibeye karşı verilen mücadelenin başlangıcı, Karataşlı bir güzelden ötürüdür. Gençliğinde Anadolu’yu karış karış gezen Yazar, kaynak kişilerden edindiği bilgileri romanlaştıırken, Afyon’da dinlediği öykünün iskeletini bozmamış ve Çukurova’ya uyarlamıştır. Bu benim

Sandıklı İlçesi ve Kumalar Dağları

şahsi görüşümdür ve tartışmaya açıktır. Aslında İnce Memed'in Kumalar Dağları'nda veya Toros Dağları'nda yaşamış olmasının ötesinde, bu destansı öykünün halkın gerçeğine uygun olarak yansıtılması önemlidir. Yaşar Kemal genç bir gazetecidir. Kendi anlatımıyla; akşamları arkadaşlarıyla Divan Otel'i'nin lobisinde üstatların ayağına dolanmadan bir köşede birkaç kadeh çakar, sohbet ederler. Böylesine bir akşam, ön masalardan Yakup Kadri'nin kendisini çağıran sesini duyar. Yanında Yahya Kemal oturmaktadır: "Yaşar, gel buraya! Yahya Kemal Bey, bu çocuk İnce Memed'in yazarı Yaşar Kemal'dir." Yahya Kemal; özel yaşamında burnundan pek kıl aldırmayan, heybetli ve mağrur şair, iri gövdesiyle doğrularak onu kucaklar: "Azizim sen bir roman değil, 350 sayfa destan yazmışsın!"

Memleketim olan Denizli'de merkez ilçenin Yörük asıllı; Karakurt, Karateke, Alikurt, Bozburun ve Kayaköy gibi köylerinde Kumalar'la ilgili birçok anı dinledim. Mustafa Çetin öğretmenimi bundan bir yıl kadar önce tanıdım. Bana imzaladığı iki kitabından biri olan "İZ BIRAKANLAR"ı okuduğumda, birçok değeri birlikte yaşattığımızı ve ortak yönlerimiz olduğunu anladım. Bunlardan biri ise Kumalar Dağlarıydı:

Eğitimci gönlün burlarda gezer; / Dertler dağ dağ olmuş, bağrını ezer.

Elvan çiçeklerden zehirler süzer; / Şerbetime katıldı mı Gumalar!

Can Oluk'un suyu, cana can katar; / Halil'in kaması eline batar!

Koyuna kuzuya gayri kim bakar! / Çiçeklerin açıldı mı Gumalar!

Tanzimat yöneticilerinin ulus gerçeğine aykırı ve saygısız tutumları, alafrangalıkları sonucu canlanan zeybeklik, halkın desteğini de alır. Dağlarda barınabilmenin koşulları vardır. Bu şartlara uymayanlar zaptiye veya köylü tarafından yok edilirler. Zeybek hareketleri halkın iç ezikliğini gidermeye yönelik reaksiyon kıvılcımlarıdır. Zeybek yaşantıları, uygulanan adaletsizlikler karşısında halkın göreneklerine göre suç oluşturmayan tepkiler sonucu "Dağa Çıkma" ile başlar. Otorite bu eylemleri suç saydığı için; takipler, ardından zulümler ve hesaplaşmalarla sürer gider. Burada dikkate değer olan husus Devlete değil, kötü yöneticilere ve baskı unsurlarına karşı çıkılmasıdır. İnce Memed'i destanlaştıran köylü, onun vurduğu subay için de türkünün bir başka sürümünde gözyaşı döker;

İnce de Mehmet martin takmış koluna / Selam da verir hem sağına soluna

Nasıl da kıydın yüzbaşının canına

Kurtuluş savaşı yıllarında işgalci Yunan'a ve yerli işbirlikçilerine, Rum çetelerine karşı cephe oluşturarak, milli mücadele içinde yer alan zeybeklik geleneği, Cumhuriyet döneminde sona erdi. En ünlü zeybekler; Çakırcalı (Çakıcı)

Mehmet Efe, Kamalı Zeybek, Atçalı Kel Mehmet Efe, Yörük Ali Efe, Demirci Mehmet Efe, Gökçen Efelerdi.

Zeybekler / İbrahim Çallı

Çakırcalı Mehmet Efe, 1872 yılında İzmir'in Ödemiş ilçesine bağlı Türkönü Köyünde dünyaya geldi. Annesi Hatice, babası eski zeybeklerden Çakırcalı Ahmet Efe idi. Baba-Oğul her iki zeybeğin de kullandıkları Çakırcalı lakabının kökü, mensup oldukları Yörük aşiretinden gelir. Babası eşkıyalığı bırakmış, düze inmiş kendi halinde bir köylü olarak yaşamaktadır. Eski zeybeklerin yeniden dağa çıkmalarını önlemek amacıyla verilen bir emirle, zaptiye çavuşu Boşnak Hasan tarafından hırsızlık ile evinden alınarak, bir tenhada kallesçe öldürülür. Babası öldürüldüğünde Mehmet henüz 11 yaşındadır. Gençliğinde tütün kaçakçılığı yaparak yaşamını sürdürür. En büyük yardımcısı, babası Ahmet Efe'nin de "Yatağı" olan Mustafa'dır. (Hacı Eşkıya) Mehmet, bir zaman sonra Hacı Eşkıya'nın başka bir gençle kaçan karısını ve aşığını Ödemiş'teki evinde öldürür. Bunun üzerine Hasan Çavuş tarafından yakalanarak İzmir Mahpushanesine atılır. Delil yetersizliğinden beraat ederek serbest kalır. Çakırcalı'nın bir gün başına bela olacağını düşünen Hasan Çavuş'un bir hırsızlık olayını bahane edip köyünü basması, annesi ve akrabalarına hakaretler ve işkenceler yapması Çakırcalı'nın öfkesini biler. Babasının da öcünü almak amacıyla, yanındakilerle dağa çıkar. Varlıklı kişilerden aldığı paraları yoksullara dağıtır, eşrafı ve ağaları, köprü, çeşme gibi yararlı işler yapmaya zorlar. Halk katında ünlenir ve öyküleri destanlaşır. Takibine çıkan Hasan Çavuş'u da bir pusuda öldürür. Ünü ülke sınırlarını aşarak

Avrupa'ya kadar yayılan Çakırcalı Mehmet Efe ile baş edemeyen Osmanlı, defalarca af çıkartır, düze indirir. Ancak, içinde bulunduğu şartlar ve çevresinin beklentileri, Efeyi bir zaman sonra yine dağa çıkmaya ve suç işlemeye zorlar. Zamanla bir ölüm makinesi haline gelir ve yaşamı boyunca 1081 kişiyi öldürdüğü / öldürttüğü söylenir. Özellikle Rum, Arnavut, Çerkez çetelerin amansız düşmanıdır. Sonunda, 1911'de Nazilli yakınlarındaki Karıncalı Dağı'nda kolluk güçleri ile girdiği bir çatışma sonucu öldürülür. "Öldükten sonra başımı kesin" tembihleriyle adamlarınca kafası kesilen bedeni Karıncalı Dağı eteklerine gömülür. Buradan geçenlerin yıllarca; "Efem, biziz, el değil, yaban değiliz, yol ver de geçelim!" dedikleri söylenir. Efeler, halk kültürü ve folklorumuz yönünden zengin bir kaynaktır:

Ödemiş kavakları / Dökülür yaprakları

Bize de derler Çakıcı / Yar fidan boylum / Yakarız konakları

Selvi senden uzun yok / Yaprığında düzüüm yok

Kamalı da zeybek vuruldu / Yar fidan boylum / Çakıcıya sözüm yok

Aydın İli, Sultanhisar İlçesi'ne bağlı, on bin nüfuslu şirin bir belde olan Atça, son zamanlarda yetiştirdiği çilekle tanınır oldu. Mevsiminde yol boyunca çilek kokar Atça'da. "Küçük Paris'e Hoş Geldiniz" yazısını okursunuz belde girişinde. Kentleşme düzeni Paris'ininkiyle aynıymış, merkezden dışa doğru, ışınsal... Bu küçük belde, karayolu boyunca sergilediği yeşil doku ve tanıtım görsellikleri ile birçok yerel yönetime de örnek olmalıdır. Aynı yol üzerinde, Mehmet Efe'nin heykelini ve kaidesindeki şu yazıyı da izleyebilirsiniz: "Su elin, çeşme elin, tekne Atçalı Kelin". Belde girişinde bir levhada ise Efe'nin resmi üzerinde şunlar yazılıdır: "Vali-i Vilayet, Hademe-i Devlet, Atçalı Kel Mehmet"...

"Yiğit, namıyla anılır" derler. Halkın dilinden kaynaklanan "Kel" lakabı, yörede çok sayılan ve sevilen Mehmet Efe'yi aşağılamak amacıyla konulmamıştır. Üzerinde birçok araştırma ve inceleme yapılan Atçalı, kimi Osmanlı tarihçilerine göre, "Eşkıya, katil ve hırsız" olarak tanımlansa da, o halkın gerçek kahramanıdır.

Yoksul bir ırgat çocuğu iken genç yaşında dağa çıkmış, daha sonra bir ihtilalin lideri olmuştur. Tarihçi Çağatay Uluçay'a göre, Kel Mehmet Efe'nin öncülüğündeki "Aydın Ayaklanması" tam anlamıyla bir halk ihtilalidir. Aydın, Kütahya, Manisa ve Denizli'nin bazı kazalarına silah atmadan giren Efe, zaptiye ve mültezim baskısından, öşür vergisinden bunalan, zulüm gören halk tarafından bir kurtarıcı gibi karşılanır. Aydına bir vali gibi yerleşen Kel Mehmet Efe, eski düzeni kökünden yıkar. Halktan kopuk, baskıcı ve zalim idareci ve ayanlar, yetkilerini ona devrederek kaçarlar. Geniş bir Ege coğrafyasında bir süre Kel Mehmet'in hükmü geçer. Ticaret, askerlik, tarım ve vergi düzeninde artık Kel Mehmet yasaları geçerlidir. Halk canını, malını ve ırzını koruyan bu otoriteyi adil, samimi ve ciddi bulur. Zeybekler, Yörükler, esnaf ve rençber katında kabul gören bu yönetim, çeşitli halk katmanlarınca da desteklenir. Her ne kadar padişaha ve devlete bağlılığını açıklasa da, Osmanlı'nın bu olguyu kabullenmesi mümkün değildir. Nitekim bir süre sonra "Fermanlı" olur. İhtilali bastırmak için Osmanlı güçleri saldırıya geçer, dağlara ve köylere dağılan zeybekler yakalanarak cezalandırılır. Atçalı Kel Mehmet Efe, Aydın'ı tekrar almak için giriştiği Tepecik köyü çatışmasında vurularak öldürüldüğünde yıl 1830'dur ve yalnızca 28 yaşındadır. Tarihi açıdan incelendiğinde bu ayaklanmanın İkinci Mahmut'un ıslahat hareketleri, Tanzimat ve Meşrutiyet gibi sonuçlara ulaştığı söylenir. Günümüze ise halkın ve tarihin onurlu bir gerçeği, halkın dilinde ve gönlünde yoğrulan ve bu gün de Aydın Dağları'nda yankılanan bir zeybek türküsü ve onun hazin öyküsü kalır:

Aydın dağlarında gezerim gayri / Yazıldı fermanım okundu gayri

Aldım martinimi çıktım dağlara / Dünya bir olsa tutulmam gayri

Atçalı Mehmet'im bilsinler beni / Yoksulun yanında görsünler beni

Koyarım bu yola tath canımı / Dünya bir olsa tutulmam gayri

Atçalı Kel Mehmet Efe

Sosyal koşullar kötüleştikçe halk kendi yöntemleri ile kendi yasalarını oluşturur, savunma mekanizmaları geliştirir. Başlangıçta kişisel haksızlığa uğradığı için başkaldırının bu hareketi, özlem duyulan bir davranış olduğu için toplumsal hak aramanın simgesi olmaya dönüşür. Zeybek, yanlış olanı düzeltir, haksızlığı giderir. Halkın namus anlayışına aykırı davranmaz, zenginden alır yoksula verir. Yalnızca kendini savunmak veya intikam almak için öldürür. Efsunludur. (görünmez, yiter, aynı anda birkaç yerde bulunabilir) Ölümü ihanetle gerçekleşir, o yalnızca zulmedenin düşmanıdır. Zeybekler, haksızlıklara karşı direnme hareketinin tarihi temsilcileridir. Eşitlik ve özgürlük dünyasını kurmak yolunda acı çeken, evini köyünü terk eden, vuran-vurulan dramatik unsurlardır. Onları zorba, eşkıya, çeteci ve soyguncudan ayıran bu misyondur.

Dağlar, bir zamanlar zeybeklerin meskeniydi. "Sarı Zeybek şu dağlara yaslanır, yağmur yağar silahları ıslanır"dı. Şimdilerde ise Ormancıların çalışma alanıdır. Aşk olsun o dağların hakkını verebilenlere...

Robot Hizmet Ediyor Olmaktan Onur Duyar

Doç. Dr. Cihan Erdönmez

Kendi kendinize bir soru sormanızı ve samimi şekilde yanıtlamanızı istiyorum:

Neyi kaybetmemek için her şeyi yapabiliydiniz?

İsterseniz size seçenekler de sunabilirim; iş, sevdiğiniz insanlar, para, kariyer, değerli mallar, aşk, özgürlük, vatan...

Listeyi uzatabilirsiniz.

Beni iyi kötü tanıyanlar rock müziğe ayrı bir değer verdiğimi de bilirler. İlk gençlik yıllarımla başlayan gerçek dünyayı tanıma serüvenimde en önemli ve değerli kılavuzlarımdan birisi olmuştur rock müzik. Bu alanda Pink Floyd, Deep Purple, Queen gibi grupların yeri ayrıcalıklıdır. Meat Loaf' bu ayrıcalıklı grupta yer almaz, doğrusunu sorarsanız. Ama onun "I'd do anything for love (aşk için her şeyi yaparım)" adlı şarkısı, şarkılar kategorisi için ayrıcalıklı kompartımanda kendine rahatlıkla yer edinmiş durumdadır. Merak edenlerin video izleme sitelerinden, bu şarkının özellikle konser kayıt versiyonlarından birini ve bir kez daha özellikle Patti Russo'nun eşsiz güzelliğiyle vokalistlik yaptığı versiyonunu izlemelerini tavsiye edebilirim. Fakat bütün bunları, aşk için her şeyin yapılabileceğini ispatlamak için yazmıyorum, elbette. Zaten sanatçımız da şarkısında "aşk için her şeyi yaparım" diyor demesine ama peşinden de hep "fakat bunu yapmam" demeyi ihmal etmiyor -ki, yapmayacağı o şeyin ne olduğunu söylemeyeyim ben burada, gazı kaçmasın.

Bir soru daha sormak istiyorum:

Siz de benim gibi, DVD reyonlarında film seçerken başrol oyuncularına göre seçim yapanlardan mısınız? Yani, "bu adam ya da bu kadın oynamışsa izlenir bu film, param boşa gitmez" der misiniz?

1_ Türkçe'ye "köfte" ya da "rulo köfte" olarak çevrilebilecek bu sahne adıyla tanınan Amerikalı sanatçının gerçek adı Micheal Lee Aday'dır.

Robin McLaurin bundan tam 63 yıl önce Chicago, Illionis'de Laura McLaurin ve Robert Fitzgerald Williams'ın oğlu olarak dünyaya gelir. Sıradan bir Amerikan çocukluğu yaşar ve üniversitede siyaset bilimi okur. Ancak, Robin eğitimi aldığı alanla uğraşmayı hiç düşünmez. Mezun olduktan sonra aktörlük hayalleri kurmaya başlayan bu genç adam San Francisco'daki bazı gece kulüplerinde stand up komedyenlik yapmaya başlar.

Bu sıralarda, Robin alkol ve uyuşturucu konusunda da kontrolsüz adımlar atmaktadır. 1978 yılında kendisi gibi oyunculuk yapmaya çalışan Valerie Velardi ile evlenir. Üç yıl sonra bu evlilikten Zachary adında bir oğlu olur Robin'in.

Çok yakışıklı sayılmasa da son derece sempatik ve güven veren bir yüze sahip olan Robin başka kadınları etkilemek konusunda sıkıntı çekmez. Bu durum elbette evliliği açısından tehlike çanlarının çalmasına yol açmaktadır. Huzursuz ev ortamı onu diğer kadınlara daha da yaklaştırır. 1988 yılında bu evliliği sonlandırma kararı alırlar Valerie ile. Ve izleyen yıl oğlunun bakıcısı Marsha Garces ile evlenir. Bu evlilikten de Zelda ve Cody adında iki çocuğu daha olur Robin'in.

Yıllar geçmekte ve uyuşturucu sorunundan kendini kurtaramamaktadır kahramanımız. 2006 yılında ciddi bir kriz geçirince konuyla ilgili bir

rehabilitasyon kliniğine yatmaktan başka çaresi kalmaz. Tedavi sonuç verir ve normal yaşama geri döner. Fakat evlilik hayatı yine sorunlarla doludur. 2008 yılında Marsha'dan da ayrılır. Üç yıllık bekârlığın ardından 2011 yılında bu kez bir grafik tasarımcı olan Susan Schneider ile evlenir. Bu Robin'in üç yıl süren son evliliğidir. Bu kez evliliği bitiren boşanma değil Robin'in ölümüdür.

11 Ağustos 2014'te, Robin, California Cennet Koyu'ndaki(!) evinde kendini asmış olarak bulunur. Marin Country şerifinin ölümle ilgili yaptığı açıklamada, olay yerinde ayrıca bir çakı bulunduğu ve Robin'in sol dirseğinde de kesikler saptandığı belirtilmektedir. Ceset üzerinde yapılan toksikoloji testi sonuçlarına göre Robin'in kanında alkol ya da yasa dışı bir uyuşturucu izine rastlanmamış, yalnızca tedavi dozunda reçeteli ilaç saptaması yapılmıştır. Karısı Susan ise Robin'in ölümünden iki gün sonra, onun Parkinson hastalığına yakalanmış olduğunu, bu nedenle depresyon geçirdiğini ve kaygılı olduğunu belirten bir açıklama yapar.

Kısaca anlattığım bu yaşam hikayesi tam bir dramdır aslında ve Robin McLaurin Williams'ın, yani bizim Robin Williams olarak tanıdığımız ünlü Amerikalı aktörün dramıdır. Bu öyle bir dramdır ki, yukarıdaki kısa anlatıma kasıtlı olarak katılmayan en az yüzlerce paragraf daha bulunmaktadır bu öyküde ve bu paragrafların tamamı TV ve sinema aracılığıyla insanlığı mutlu etme üzerine kurgulanmıştır.

63 yıllık dram-öykünün içerisinde pek çok TV şovu, unutulmaz filmler, tiyatro oyunları, bir Oscar, iki Emmy, altı Altın Küre, beş Grammy, iki Sinema Oyuncuları Derneği ödülü, gelmiş geçmiş en yetenekli 100 aktör listesinde saygın bir yer ve daha pek çok gurur kaynağı da yer almaktadır Robin ve sevenleri için. Belki de hepsinden daha önemlisi, tıpkı benim gibi, "bu adam ne yapsa izlerim" diyen milyonlarca kişiden oluşan bir hayran kitlesine sahip olmaktır.

Ölü Ozanlar Derneği (Dead Poets Society, 1989), Günaydın Vietnam (Good Morning Vietnam, 1987), Balıkçı Kral (Fisher King, 1991) gibi filmler oyuncunun en çok bilinen ve beğenilen filmleri arasındadır. Good Will Hunting en iyi yardımcı erkek oyuncu Oscar'ını almasını sağlayan

film olarak özel bir yere sahiptir. Buna karşılık Robin Williams denildiğinde benim aklıma gelen ilk filmler bunlar değildir. 2002 yılına ait, bir süpermarketin fotoğraf baskı bölümünde çalışan Sy Parrish adında ve müşterisi olan bir aileye karşı obsesif bir saplantı içerisinde olan fotoğrafçıyı canlandırdığı Bir Saatte Foto (One Hour Photo) ile Robot Adam (Bicentennial Man, 1999)'dır benim aklıma ilk gelenler. Bir Saatte Foto'da, adeta, Williams'ın gözler önündeki ihtişamlı yaşamının arkasında saklanan hüznünlü yaşamına şahit olursunuz. Film boyunca Williams'ın, müşteriye karşı atılan sahte esnaf gülücüklerinin dışında, bir kez olsun güldüğüne şahit olamazsınız. Yaşamın bazı insanlar için büyük bir keyifken diğer bazı insanlar için nasıl büyük bir dert ve yük olabildiğini anlamanızı sağlar film. En azından, izlediğimde ben bu düşüncelere kapılıyorum.

Robot Adam ise, bence, tereddütsüz bir başyapıttır. Film tekniği, senaryo, ışık, müzik, efektler, makyaj, kostümler ya da oyunculuğa öncelikli olarak bakmam ben. Ben öncelikle filmin verdiği mesaja ve bende uyandırdığı duyguya bakarım. Bir filmi çok kişi izler, fakat herkes farklı duygularla ayrılır salondan ya da ekran karşısından.

Robot Adam biraz bilim kurgu öğeler içeriyor olsa da, insan olmanın özünü unutanlara verilen derslerle doludur ve tam da bugünkü realiteyle ilgilidir. Robin Williams, filmde Andrew adından hizmetçi bir robotu canlandırır. Martin ailesi tarafından üretici firmadan satın alınan NDR-114 tipi bu robot, programlandığı üzere, verilen her türlü görevi eksiksiz olarak yerine getirmekte, yorgunluk ve bıkkınlık gibi duygular yaşamamaktadır. Aile bireylerinin teşekkür sözçüklerine verdiği yanıt standart ve kesindir:

Robot hizmet ediyorum olmaktan onur duyuyorum.

Fakat Andrew'un, programının ötesine geçen bir yeteneğinin olduğu ortaya çıkar zaman içerisinde. Olağanüstü bir gözlem, analiz ve sonuç çıkarma ve bu sonuçları pratiğe aktarma yeteneğine sahiptir Andrew. Bu yeteneği sayesinde, boş zamanlarında ahşap eşyalar yapmaya başlar. Bunların her biri birer sanat eseri niteliği taşıyan eşyalardır ve zamanla bu eşyaları satarak para kazanmaya da başlar robot. Baba Martin, bu paraları bir banka

hesabına yatırır. Paralar birikir ve artar, artar, artar...

Bu sırada robot gözlemlerine devam eder ve bir robot ile bir insan arasındaki farklara odaklanarak, nasıl insan olabileceğine ilişkin planlar yapmaya girişir. O, robot değil insan olmak istemektedir.

Peki, insan olmak ne demektir? Ne yaparsa, neye sahip olursa insan olur? Yemek yerse? Seks yaparsa? Çok parası olursa? Bol bol takdir edilirse? Kendini güvende hissederse?...

Bir gün Andrew, baba Martin'le konuşmak istediğini dile getirir. Baba Martin ne istediğini sorar ona. "Banka hesabımdaki bütün parayı sana vermek istiyorum" der Andrew. "Peki" der baba Martin "neden?", "karşılığında sen ne istiyorsun benden?"

"Tek bir şey" der Andrew; "Özgürlüğümü!"

Bir buçuk yıl kadar önce Doğa ve Kültür köşesine şunları yazmışım dergimizde²:

"...Bilim dünyası ile sanat dünyası arasındaki en önemli çatışmadır bence Maslow'un teorisi. Akademisyen dostlarımız derslerinde öğrencilerine anlatırlar, anlatmak zorundadırlar; Açlık her şeyden önce gelir, insan önce açlığını gidermeye odaklanır, açlığı gidermek diğer bütün ihtiyaçlardan önceliklidir diye. Oysa bunu hiçbir sanatçıya kabul ettiremezsiniz. Düşünsenize, Mel Gibson'ın hem yönetip hem de başrolünü oynadığı Braveheart (Cesur Yürek) filmini. Hani İskoçların İngilizlere karşı bağımsızlıklarını kazanmak için verdikleri mücadelenin öyküsünü. Son sahnede, öykünün kahramanı idam edilmeden hemen önce var gücüyle nasıl bağırıyordu? Açlık diye mi özgürlük diye mi?"

"Maslow bilerek ya da bilmeyerek tarihin en büyük kandırmacalarından birinin bilimsel ortağıdır. Tok ve güvende olmak istiyorsan diğerlerinden fedakârlıkta bulunacaksın. Diğerlerinden, örneğin özgürlükten. Evet, tabi. Gerçek bu olsaydı, Mustafa Kemal'in Anadolu'ya geçip ulusal mücadeleyi başlatmak yerine İngiliz Muhipleri

Cemiyetine katılması gerekmez miydi?

"Gezi direnişinin en önemli yanı özgürlüğün karın doyurmaktan daha önemli olduğunu bir kez daha göstermiş olmasıdır insanlara. İnsanlara... Karnını doyurduğunuz bir köpek bütün yaşamını size adayabilir. Ama insan için karnını doyurmaktan, tok olmaktan daha önemli şeyler vardır ki bunların başında özgürlük gelir. İşte bunun içindir ki Gezi'de, idarecilerin tabiri ile birkaç ağaç için başlayan eylemin büyüüp yurt çapına yayılmasının asıl nedeni, eylem odağının tokluk ve güvenlik arayışından özgürlük arayışına doğru hızlı bir geçiş yaşamasıdır.

"Binlerce yıldır bütün sanatçılar anlatmaya çalıştılar insanlara özgürlüğü. Sanat okuyuculuğu olanlar bunu anladılar. Olmayanlar ise Abraham abinin tokluk teorisini rehber edinip iki dilim ekmek için didinip durdular. İnsanlık tarihine bir de bu açıdan bakın. Her şey açık ve anlaşılır olacaktır. Tarihte bilinen ilk protesto Mısır'da ekmek içindi. Mısır'da hala protestolar var, insanlar ölüyor; ama ekmek için değil.

"Gezi bize bir kez daha özgürlük-ekmek ikileminin insani yönünü anlattı. Elbette anlayanlara.

Son olarak; elbette özgürlük ve ekmek çatışmak zorunda değil. İkisi bir arada olduğunda değmeyin insanoğlunun keyfine!"

Maslow'u ve onun gereksinimler hiyerarşisini anlatan bazı akademisyen dostlarımız alınmışlar bu yazıya. Oysa alınmaya ne hacet? Fakültedeyken hem Ormancılık Yönetim Bilgisi hem de Yönetim ve Organizasyon derslerinde ben de anlatıyordum bu hiyerarşiyi. Tek bir farkla; özgürlük ihtiyacını bilimin şaşmaz terazisinden çıkarıp başka bir kefeye koyarak.

En temel insan ihtiyacı olan özgürlüğü bilimin tartması olanaklı değildir. Neyse ki sanat var sanat okuyuculuğu olanlar için.

Şimdi kendi kendinize baştaki soruyu tekrar sormanızı istiyorum:

Neyi kaybetmemek için her şeyi yapabilirdiniz?

İş, sevdiğiniz insanlar, para, kariyer, değerli mallar, aşk, özgürlük, vatan...

Robot onur duyar, hizmet ediyor olmaktan!

2014'te Kaybettiğimiz Meslektaşlarımız

Düzenleyen: M.Yaşar İNAN
Or.Yük.Müh.

	ADI SOYADI	ÜYELİK DURUMU	VEFAT TARİHİ
1	CELİL YAĞIZ	ORMAN TEKNİKERİ	1/5/2014
2	AHMET BAYSAN	OMO	1/11/2014
3	Y. SAVAŞ EMEK	OMO	1/20/2014
4	NEVZAT CEBECİ	OMO	1/27/2014
5	NECMETTİN DEMİREL	OMO, TOD	2/1/2014
6	LÜTFİ TORCUK	OMO	2/5/2014
7	RASİM GÜRBÜZ	OMO, TOD	2/7/2014
8	HALİL BUHUR	OMO	2/18/2014
9	CEVAT GENÇ	OMO	3/1/2014
10	YUSUF DİZDAR	OMO, TOD	3/8/2014
11	HÜSEYİN ÖZALP	OMO	3/10/2014
12	EROL DURUÖZ	OMO, TOD	3/22/2014
13	ALPTUĞ TEKELİ	OMO	3/23/2014
14	ALİ DEMİRCİ	OMO	3/29/2014
15	TEKİN YÜKSEL	OMO	3/30/2014
16	TURAN KALYONCU	OMO, TOD	4/11/2014
17	GÜNGÖR İŞLEK	OMO, TOD	4/26/2014
18	MEHMET PARLIYANOĞLU	ORMAN TEKNİKERİ	4/29/2014
19	ERDAL ÖZPİNECİ	OMO	5/2/2014
20	YAHYA ALANKUŞ	OMO	5/20/2014
21	İSMET ÖZEN	TOD, YTOD	5/31/2014
22	ABDULLAH YOĞURTCU	OMO, TOD	6/10/2014
23	HASAN AKAYDIN	OMO	6/10/2014
24	METİN ŞENUÇAR	OMO	6/11/2014
25	HAYRETTİN FİLİZ	OMO, TOD	6/24/2014
26	HAMDİ YEŞİLOĞLU	OMO, TOD	7/14/2014

	ADI SOYADI	ÜYELİK DURUMU	VEFAT TARİHİ
27	YUSUF KILIÇARSLAN	OMO	7/16/2014
28	HİKMET EROL KESKİNALEMDAR	OMO, TOD	7/25/2014
29	NUMAN KARAGÖL	OMO	7/25/2014
30	K. EROL NOYAN	OMO	7/27/2014
31	MEHMET RECEP BATIRCA	OMO	8/5/2014
32	TACETTİN GÖREN	TOD, YTOD	8/6/2014
33	MURAT AKKOÇ	OMO, TOD	8/8/2014
34	HÜSEYİN SİLAHLI	OMO	8/10/2014
35	MÜSLİM AYAR	OMO	8/13/2014
36	ŞÜKRAN GÖKDEMİR	OMO	8/15/2014
37	ÜNAL YILMAZ	OMO, TOD	8/28/2014
38	İLHAN ERKENEZ	TOD, YTOD	9/30/2014
39	AHMET İHSAN YENER	OMO	9/30/2014
40	ÖMER TOKOĞLU	OMO, TOD	10/16/2014
41	MEHMET HAKKI AYDEMİR	OMO, TOD	10/18/2014
42	KAMİL ŞAHİN	OMO	10/18/2014
43	YÜKSEL TUTAK	OMO	10/22/2014
44	ERCAN İÇÖZ	OMO, TOD	11/7/2014
45	HASAN AKYOL	OMO	11/7/2014
46	ÖMER TUNCAY ÖZGÖKMEN	OMO, TOD	11/11/2014
47	AZİZ ÇAĞLAYAN	OMO, TOD	11/24/2014
48	A. HİKMET ALGAN	OMO, TOD	12/28/2014

(Bize ulaşan haberlere ve mesleki dergilerdeki bilgilere göre düzenlenmiştir)

*VEFAT EDENLERE RAHMET, YAKINLARINA VE MESLEKTAŞLARIMIZA
BAŞSAĞLIĞI DİLERİZ.*

AZİZ ÇAĞLAYAN Abimizi Uğurladık!...

*B*irinci ileti; üyemiz Aziz Çağlayan vefat etmiştir. Cenazesi bugün KARŞIYAKA Camiinde ikindi namazı sonrası defnedilecektir. Başsağlığı dileriz (Kızı Selma Gerçekler, 05309264009)

Gönderen TOD Alındı 09.26:10, 24.11.2014

İkinci ileti; Üyemiz Aziz Çağlayan için KARŞIYAKA Mezarlığına 24.11.2014 (bugün) saat 13.00'de TOD Merkez Binası önünden araç kaldırılacaktır. Alındı 10:13:45 / 24.11.2014

İletileri alan birkaç arkadaş saat 13.00'de dernek önüne çıktık. Ortam oldukça soğuk. Bekleşiyoruz. Bir süre sonra siyah renkli bir minibüs geldi. Minibüse bindik.

Beş arkadaş olmuşuz. Emin Eren abi, S. Sırrı Anık, Yılmaz Turan, Mustafa Tapan ve ben. Saat 14.00'e yakın zamanda KARŞIYAKA Mezarlık Camii yanına ulaştık.

Avluda Aziz abimizin kızı ve bazı yakınları da vardı.

İkinci namazına doğru OGM Amenajman biriminden de 8-10 arkadaş geldiler.

Cenaze namazından sonra cenaze arabasında olan Aziz Çağlayan abimizi izledik. Kendilerini D.12/2177 ada parsel no.lu bölüme ilettik, arkadaşlarla kabrine küreklerle toprak örttük. Kabir başında içten dualarla uğurladık. Rahmet dileklerimizle.

Yakınları ve meslek arkadaşları olarak başsağlığımız olsun. 25.11.2014

İyigün PULAT

TOD 1968 No.lu Üye

ÖMER TUNCAY ÖZGÖKMEN

Derin ve Sessiz Adam

Babamız Ömer Tuncay Özgökmen 09.10.1940'ta, babasının vazifesi nedeniyle bulunduğu Bingöl ilinin Kiğı ilçesinde bir sonbahar günü dünyaya geldi. Çocukluğu Sinop'un Ayancık ilçesinde, gençliği Kırşehir'de, üniversite yılları, sonrasında uzun süre omuz omuza çalışacağı meslektaşlarıyla çok güzel anılarının olduğu İstanbul'da geçti.

Mesleğe başlamasının ardından, bir ömür aynı yastığı paylaştığı Mükerrerrem Özgökmen'e bir sonbahar günü kendini tanıttı. Hayatlarını birleştirdikleri 1971 yılbaşı gününden bu yana güzelliğiyle, mutluluğuyla, acısıyla, tatlısıyla dolu dolu 43 seneyi birlikte geçirdiler. İki çocuğunu da yine birer sonbahar günü kucığına aldı. Onların mutluluğu, kendi mutluluğu oldu. Gurur duyduğu bir torun sahibi oldu ve son anına kadar torunu Deniz Ada Akın'la mutluluk yaşadı.

Ömrünü vatan topraklarındaki ağaçların ve ormanların gelecek nesillere aktarılmasına adayan, gözlerini bir sonbahar günü açan ve ömründeki bütün güzellikleri sonbaharda gören babamız, Ata'mızın da vefat ettiği 10 Kasım 2014 günü yine sonbaharda hayata gözlerini kapadı.

O andan itibaren bu acı haberini duyup gelenlere, telefonla arayanlara, her an yanımızda olan meslektaşlarına, arkadaşlarına, komşularına ve ailesine; babasının yolundan gidecek olan evlatları ve bir ömür yanında olan hayat arkadaşı olarak teşekkür ederiz.

Özgökmen Ailesi

Umut Yaprakları

*Öyle bir ilkyaz ol ki korkut yaprakları,
Öyle bir son yaz ol ki tut yaprakları,
Sarıp dökülürken güz rüzgârlarında
Ardında savrulsunlar, unut yaprakları.
Sevinçlerinde onlar vardı, hüznlerinde onlar
Seninle yeşerdiler, seninle soldular.
Olsunlar senden sonra da umut yaprakları.*

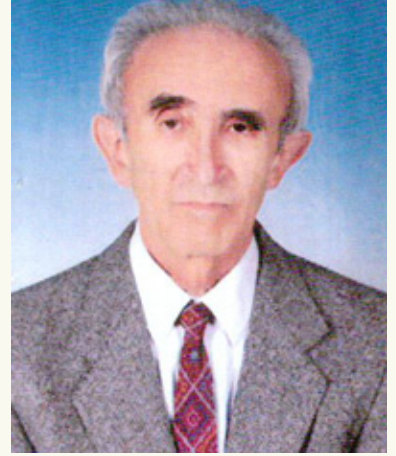
Özdemir Asaf

Ömer Tuncay ÖZGÖKMEN'in Ardından

hasan_ikizer@hotmail.com

*İ*stanbul Üniversitesi Orman Fakültesinden mezun olduktan sonra meslek yıllarımızın çoğunluğunu Orman İdaresi ve Planlama Dairesi Başkanlığında hep birlikte geçirdiğimiz; candan arkadaşım ve kardeşim kadar sevdiğim Tuncay Özgökmen'i kaybettiğimizi, 10 Kasım 2014 tarihinde, Atatürk'ü Anma toplantısı sonrasında bana vefatını bildiren bir telefonla öğrenmiş oldum. Önce inanmadım, çünkü 4-5 gün önce mutlu bir akşam toplantısında yine birlikteydik ve kendisini çok iyi gördüğümü, hatta kilo aldığını söylemiştim. Tuncay bana yazlıkta olduklarını, bizleri de yazlıklarına beklediklerini, gelmediğimiz için de serzenişte bulunmuştu. Ben de "inşallah önümüzdeki yıla" demiştim. Daha önce Didim'de iken ailece yazlıklarına ziyarete gitmiştik.

Tuncay askerliğini yedek subay öğretmen olarak yaptıktan sonra mezun olunca ilk görev yeri 12 no'lu Orman Amenajman Heyet mühendisliği oldu. Daha sonra Aladağ Orman İşletmesi Değirmenözü Bölge Şefliği ve Ankara Orman Bölge Müdürlüğü'nde Orman Yüksek Mühendisi, Kızılcahamam'daki 18 no'lu Orman Amenajman Heyeti'nde çalıştı. Sonraları aynı heyette heyet başkanı olarak görev aldı. Heyet Başkanı ve Ankara Orman Başmüdürlüğünde Başmühendis iken kendi isteği ile emekli oldu.

Tuncay'ın sesi güzel ve Türk Sanat müziğine yatkın olduğu için öğrencilik ve meslekte çalışırken çok neşeli ve eğlenceli geçirdiğimiz zamanlarımız olmuştu. Kendisinden bol bol türkü ve şarkılar dinlerdik.

Bir sonbahar mevsiminde 9 Ekim 1940'ta dünyaya gözlerini açan sevgili kardeşim Tuncay Özgökmen, üzülererek belirtiyim ki, yine bir sonbahar akşamında aramızdan mutlu olarak ayrıldığına inandığım başka bir dünyaya görünmezler arasına göç etmiştir. Orada kendisine Tanrı'dan rahmet dilerken, geride bıraktığı sevgili eşi Mükerrerem Özgökmen, kızı Şebnem ve oğlu Caner ve biricik sevgili torunu Deniz'e başsağlığı ve taziyelerimi iletir, tanıdık, akraba ve yakınlarına, çalışma arkadaşları ve tüm meslektaşlarımıza başsağlığı dileklerini sunarım.

YİTİRDİKLERİMİZ

NECATİ YAVUZÇETİN

İNEGÖL – 1929

BOLU ORMAN OKULU – 1951

İZMİR – 06.11.2014

TUNCAY ÖZGÖKMEN

KİĞİ - 1940

İ.Ü. ORM.FAK. – 1970

ANKARA – 11.11.2014

AZİZ ÇAĞLAYAN

TERME – 1920

İ.Ü. ORMAN FAK. – 1944

ANKARA – 24.11.2014

A.HİKMET ALGAN

KÜTAHYA – 1939

İ.Ü. ORMAN FAKÜLTESİ – 1963

BELEK – 28.12.2014

*Sonsuzluğa uğurladığımız üyelerimize
Tanrı'dan rahmet yakınlarına ve meslek
kamuoyumuza başsağlığı dileriz.*

TOD - Türkiye Ormancılar Derneği
Tuna Caddesi No:5/8 Kızılay-ANKARA
Tel: 0312.433 84 13 Faks: 433 26 64

www.ormancilarderneği.org

ÜYELİK AİDATLARI için;

Türkiye Ormancılar Derneği Ziraat Bankası Yenişehir Şubesi (Şube Kodu: 471)
IBAN TR250001000471397751395002 (TL Hesabı)

Hesaplarımıza yapacağınız üyelik aidatı ve diğer ödemeleriniz için Türkiye'nin tüm Ziraat Bankası şubelerinden kesinlikle herhangi bir masraf alınmayacaktır.